Elwin

Terug naar Klaas Vaak

Elwin Terug naar Klaas Vaak

2003

Uitgave : Monniken Wegwijzer

2003, 2025

Voor de afbeeldingen is gebruik

gemaakt van het Woordweefgetouw

Elwin

Terug naar Klaas Vaak

Inhoudsopgave :

1. De Gestolen Toverstaf

2. Elwin krijgt een Geweldig Plan

3. Bij de Toverfee

4. De Vleermuizenplaag

5. De Toverschool

6. Er Gebeuren Rare Dingen

7. De Piano

8. Naar Jupiter

9. Goede Raad van de Ofion

10. Eind Goed, Al Goed

11. Er gebeurt iets verschrikkelijks

12. Elwin en de Waterbloem

13. Elwin en de Blauwe Zon

Hoofdstuk 1. De gestolen Toverstaf

Elwin zat met Sandra in zijn tuintje te lezen. Er stonden weer veel vervelende dingen in de krant, en ze moesten snel naar binnen, want het begon een beetje te regenen. Elwin zei tegen Sandra : 'Sandra, ik lees liever een goed boek dan de krant. Wat een nare dingen staan daar toch vaak in. Kunnen ze niet wat leukers bedenken ?' Sandra knikte. Elwin liep naar de grote boekenkast in de huiskamer, en begon de boeken te bekijken. 'Welk boek zal ik eens nemen ?' zei hij zachtjes. Er stonden allerlei boeken tussen : boeken over scheepvaart, boeken over de natuur, over dieren, insecten, en ook een boek over Klaas Vaak.

Elwin begon direct te lezen. Het was al zo lang geleden dat hij in dit boek had gelezen. Klaas Vaak had gouden toverstaven waarmee hij met arenden kon spreken. Arenden zijn hele grote vogels. Klaas Vaak gebruikte ze vaak om dromen rond te brengen. En als iemand dan droomde, dan werden de toverstaven steeds langer, om de dromen langer te laten duren. De gouden toverstaven hadden allerlei kleuren : Er waren groenen, roden, gelen en blauwen. Maar op een dag was Klaas Vaak zijn toverstaven kwijt. Iemand had ze gestolen.

'Bah, wat een naar boek,' zei Elwin tegen Sandra. 'Iemand heeft de gouden toverstaven van Klaas Vaak gestolen, en dat is meteen het einde van het boek.' Maar Sandra zat te slapen op haar stoeltje. Elwin dacht : 'Eigenlijk zou ik die arme Klaas Vaak best willen helpen.' En hij besloot op reis te gaan naar Klaas Vaak. Hij schreef een briefje aan Sandra dat hij op reis zou gaan naar Klaas Vaak om hem te helpen. Hij had wel eens vaker zulke briefjes aan Sandra geschreven als hij weer eens op reis moest. Sandra vond dat altijd wel best, want Elwin kwam altijd weer met verhalen thuis.

Het was een lange reis door een konijnenhol, maar gelukkig nam een konijntje hem op de rug. Aangekomen bij Klaas Vaak moest hij door een rode deur. Het was hier wel veranderd, zeg. Een keer eerder was hij hier al geweest, maar dat was heel lang geleden.

Klaas Vaak was blij om Elwin te zien. Elwin zei dat hij het zo vervelend vond dat het boek slecht afliep. Klaas Vaak glimlachte : 'Als het boek goed zou zijn afgelopen was

je nooit gekomen. Inmiddels hebben we vele staven weer teruggevonden, want de dief liet ze vallen terwijl hij wegvluchtte. Maar er is één rood gouden toverstaaf die we nog missen. Zou jij die voor ons kunnen zoeken, Elwin ? Het enige wat we weten is dat de dief in een oosters paleis woont. Wij hebben een afgescheurd kledingstuk van hem gevonden, wat van een oosterse prins was.'

Dat zou een lange reis worden, en hoe zou Elwin ooit kunnen weten in welk paleis hij moest zijn ? Elwin vroeg of hij het afgescheurde kledingstuk van de prins mocht zien. Toen hij het in z'n handjes kreeg glimlachte hij. Het merk was van een peperdure kledingmaker die hij wel kende. Deze kleermaker maakte alleen kleren voor de rijkste keizers en koningen. Het moest daarom één van de rijkste paleizen van het oosten zijn.

Klaas Vaak vroeg of Elwin hem alsjeblieft wilde helpen, want alleen de rood gouden toverstaaf kon het spreken en samenwerken met de arenden weer op gang brengen. Klaas Vaak werkte sinds de diefstal met ganzen, maar dat ging niet altijd goed. Er was één arend die bij Klaas Vaak bleef, en de rest ging met de dief mee. Dat waren wel honderden arenden, die vanaf toen voor de nare dief moesten werken. Gelukkig

had de dief alleen nog maar de rood gouden staaf, maar zo'n rijke prins zou de andere staven makkelijk kunnen namaken.

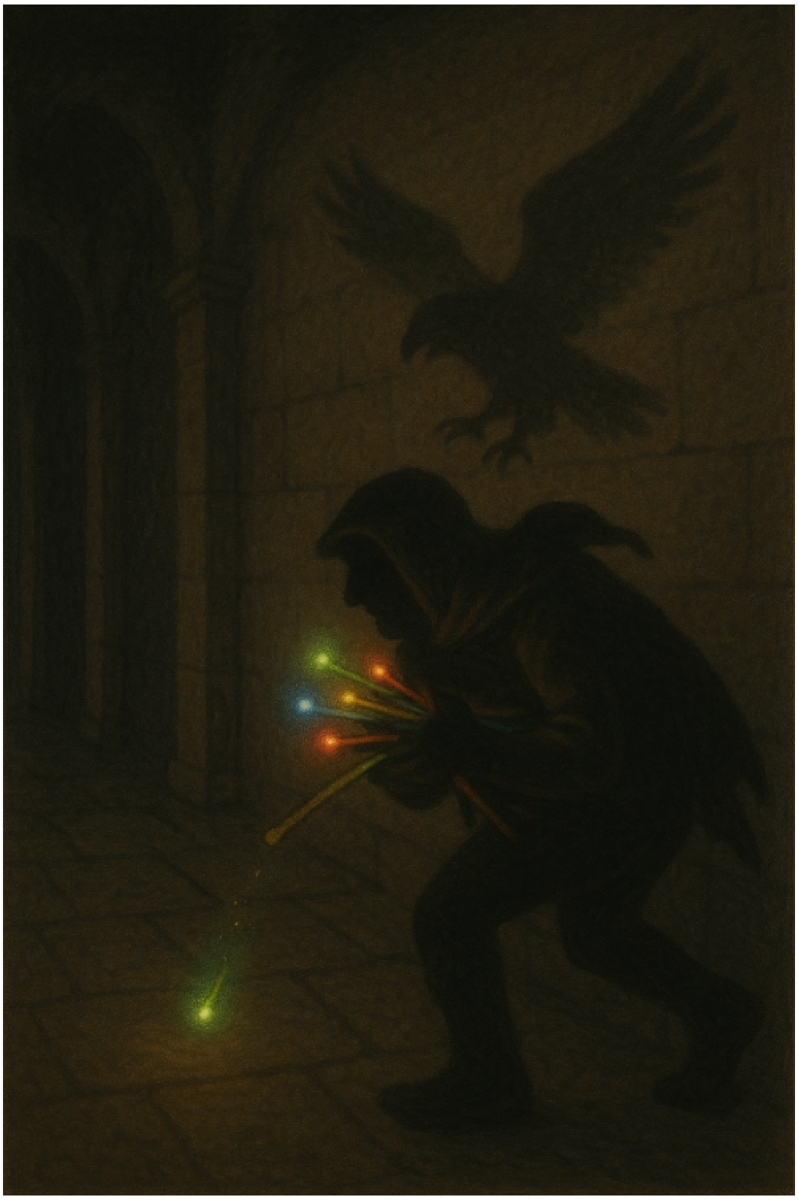

De rood gouden toverstaaf was de allerbelangrijkste staf van Klaas Vaak, die hij nodig had om alle andere toverstaffen te laten werken. Er was één arend bij Klaas Vaak achtergebleven. Dit was een zeer wijze arend. Deze arend had geen toverstokken nodig. Deze arend kon alle talen spreken. Maar de arend was heel oud, en zou niet meer zo lang leven. Sinds zijn vrienden weg waren was hij heel erg ziek geworden. In de rood gouden toverstaf zat het arendsmedicijn wat hem zou kunnen helpen. Het was dus dubbel belangrijk dat Elwin deze bijzondere staf zou vinden. De arend wilde Elwin wel naar het oosten brengen met zijn laatste krachten.

De gestolen rood gouden toverstaf kon het langste worden van allemaal. Klaas Vaak gebruikte hem vaak als ladder naar moeilijk te bereiken plaatsen. Als de rood gouden toverstaf terug zou zijn, zou Klaas Vaak graag willen verhuizen naar de maan. Van hieruit zou hij zijn werk nog beter kunnen doen. Maar de vraag was of Elwin de toverstaf ooit zou vinden.

Op de rug van de arend begon Elwin de volgende dag zijn reis. Het was vroeg in de morgen, en de kok van Klaas Vaak had aardbeiencake voor Elwin gebakken, om mee te nemen. Ook had Klaas Vaak allerlei dingetjes in zijn rugzakje gestopt die hij misschien nodig zou hebben. Na een hele lange tijd vliegen kwamen ze dan eindelijk in de buurt van het oosten. Maar er waren hier zulke zware woestijnstormen, dat de arend niet meer verder kon vliegen. Elwin haalde een kleed uit zijn rugzak, wat Klaas Vaak hem had meegegeven, en legde het over de arend heen, om te schuilen tegen de zandstormen. Daarna kroop hij er zelf onder.

Hoofdstuk 2. Elwin krijgt een geweldig plan

Elwin zei tegen de arend dat als hij was uitgerust hij wel weer kon vertrekken naar Klaas Vaak, want Elwin was tenminste in het oosten. Elwin bedankte de arend, gaf hem wat van de aardbeiencake en ging verder. In de verte zag Elwin een enorm paleis, met grote letters boven de gouden poort : HARA MATEIN. Elwin vroeg zich af wat dit zou kunnen betekenen. De letters zaten onder het zand. Toen Elwin daar aangekomen was hoorde hij hele schelle geluiden vanuit de poort komen. Hij deed zijn vingers in zijn oortjes, en liep naar binnen. Er lag veel zand op de goud geblokte vloer, en hij zag standbeelden van rood goud, die heel erg veel op arenden leken. 'Zouden ze ..' nee, Elwin durfde daar niet aan te denken.

Op de vloer wat verderop speelden wat muisjes. Ze kwamen naar Elwin toe. Een van hen heette Trippelteentje. Het muisje wilde Elwin wel door het paleis brengen. Toen ze over de gouden trap boven waren gekomen stond er een enorm grote rat voor hen. Elwin's hartje begon te bonzen. 'Wees maar niet bang hoor, Elwin, ik zal je echt geen kwaad doen,' zei de rat. `Ik weet wel waarvoor je komt. Je komt voor de rood gouden toverstaf van Klaas Vaak. Ik ben de prins van dit paleis, en ik heb de rood gouden toverstaf goed opgeborgen, zodat Klaas Vaak er geen nare dingen meer mee kan doen.'

`Geef hier die toverstaf, vervelende knaap,' riep Elwin. 'Klaas Vaak doet niemand kwaad.' Elwin duwde de rat opzij en rende één van de kamers binnen. Daar zag hij de rode staf zitten. Het was een staf met armpjes, beentjes en een hoofd. 'Dag Elwin,' zei het poppetje, en begon te groeien. 'Ik ben Hara Matein, de staf van Klaas Vaak. Ik word hier opgesloten gehouden door de rattenprins.' Elwin deed zijn mutsje af en maakte een diepe buiging. Maar daar kwam de boze rat binnen. Zijn hoofd was rood van woede en hij begon schel te schreeuwen. Dat was hetzelfde geluid wat Elwin hoorde toen hij voor de poort stond. De rat greep Elwin vast en nam hem mee naar een kelder onder het paleis. 'Blijf van Elwin af, gemene boef !' riep het rode poppetje. Maar de rat kon hem al niet meer horen.

En daar zat Elwin, helemaal alleen, opgesloten in een oosterse paleiskelder ver van huis. Traantjes vielen op zijn broekje, terwijl hij in een hoekje zat. 'Help, help,' begon Elwin te roepen. 'Haal me hieruit. Nare rat die je er bent.' Maar niemand kon Elwin horen, of toch ? Daar keek iemand door het kleine raampje. Het was Trippelteentje, het muisje. Elwin fluisterde : 'Haal me hieruit, ik zit hier vast.' Het muisje zei dat ze moesten wachten tot de nacht kwam, dan zou het muisje de sleutel van de slapende rat moeten wegnemen. En zo gebeurde het. Het muisje wachtte tot de rat sliep en nam de sleutel mee. Het was diep in de nacht en de maan scheen op het paleis. Elwin en het muisje trippelden stilletjes naar boven, waar de kamer van de rode toverstaf was. De deur was op slot, en de sleutel paste er niet op. Het muisje vertelde dat de prins overdag altijd met de toverstaf in het paleis speelde, maar in de nacht moest deze deur op slot, als de prins sliep. De sleutel moest dan door een van de arenden naar een toverheks gebracht worden. Zij woonde in een luchtpaleis ver weg, nog dieper in het oosten. Diezelfde arend zou dan de volgende ochtend de sleutel weer terugbrengen. Zo ging dat, dag in, dag uit, nacht in, nacht uit.

Het muisje vertelde dat die toverheks de moeder van de prins was, en dat zij de zwaarste stem had die bestond. Vroeger woonde ze in het paleis van de rat, toen de koning nog leefde. Maar sinds hij dood is, is haar stem zwaarder geworden en werd iedereen bang voor haar. Zij moest de bewaker van de sleutel worden. Elwin luisterde aandachtig naar het muisje.

`Kun je mij daar niet heenbrengen ?' vroeg Elwin aan het muisje. 'Nee,' zei het muisje, 'het is daar veel te gevaarlijk, en ik weet niet hoe ik daar moet komen. Het is immers een luchtpaleis. En trouwens, het is een toverpaleis. Iedereen die daar onuitgenodigd binnenkomt valt in een diepe slaap, totdat zij of één van haar wachters je vindt, en dan is het niet best. Iedereen is daar moe, en je moet daar hele vervelende karweitjes doen.' Elwin schrok daar wel een beetje van. Dit zou geen makkelijke klus zijn. Opeens kreeg Elwin een geweldig plan. Er woonde een toverfee vlak naast Klaas Vaak. Zij was eigenlijk een goede toverheks, maar voor het gemak noemde men haar toverfee. Hij zou eerst teruggaan naar Klaas Vaak en dan met haar het oosterse luchtpaleis in de nacht bezoeken voor de sleutel. Misschien dat zij wel een oplossing weet tegen die vreemde betoveringen.

En zo gebeurde het. Op de rug van Trippelteentje ging Elwin terug naar Klaas Vaak. Trippelteentje was erg snel, en in niet al te lange tijd waren ze weer uit de woestijn op weg naar een konijnenhol dat hen naar Klaas Vaak zou leiden. Bij Klaas Vaak aangekomen begonnen ze direct het hele verhaal te vertellen. Klaas Vaak was erg blij hen te zien, en hij zou de toverfee vragen of ze hen zou willen helpen. De kok van Klaas Vaak had bananencake gemaakt, en ze dronken er frambozenthee bij.

Hoofdstuk 3. Bij de toverfee

Klaas Vaak was bij het huis van de toverfee geweest, maar ze was niet thuis. Een konijntje zei dat ze op reis was voor een lange tijd. Elwin raakte erg bedroefd. De oude arend raakte alsmaar zieker en zieker, en als de toverfee er niet was, hoe zouden ze hem dan kunnen helpen ? En Elwin dacht ook aan die arme toverstaf. Toch besloot hij maar te wachten. Dagen gingen voorbij, en Elwin had het erg naar z'n zin bij

Klaas Vaak. Op een dag bracht Klaas Vaak hem een vliegend tapijt. 'Kijk eens, Elwin, het is niet alleen een vliegend tapijt, maar ook een sprekend tapijt.' Elwin ging erop zitten, samen met Trippelteentje. 'Breng mij naar de toverfee,' zei hij. Het tapijt steeg op, en vloog richting het noorden door een konijnenhol. Het was een heel lang konijnenhol, en het tapijt maakte goed vaart. Na een tijdje zag Elwin overal sneeuw liggen en begon het kouder te worden. Ze kwamen in een enorm bos. Het tapijt zei dat hier ergens de toverfee moest wezen. Ergens bij een holle boom klopten ze aan. Een dwerg deed open. Elwin vroeg of hij wist waar de toverfee was. 'Ja hoor,' zei het mannetje vriendelijk, 'kom maar binnen.' Ze zagen de toverfee zitten aan een tafeltje, toen ze binnengekomen waren. Toen de toverfee hen zag schaterde ze van het lachen. Ze had één tand, en ze vroeg aan Elwin en het muisje of ze ook wat van de bessenpudding wilden. Het was een toverpudding waarvan je ging lachen. Elwin en het muisje namen een hapje en rolden al gauw over de grond van het lachen. 'Het is een goed medicijn tegen moeheid,' zei de toverfee. Ze had een grote kin en was erg vriendelijk. Elwin dacht direct bij zichzelf dat dit goed van pas zou komen als ze naar het oosterse luchtpaleis zouden gaan. Hij voelde zich erg op zijn gemak bij de dwerg en deze toverfee, en al gauw had hij er twee nieuwe vrienden bij. Ze luisterden aandachtig toen hij en het muisje hen het hele verhaal vertelden.

Ze zouden met z'n vieren op het tapijt gaan zitten, en naar het luchtpaleis vertrekken. Het was een lange tijd vliegen, maar het tapijt wist de weg. Onderweg vertelde het tapijt wat grappen, zodat het allemaal wat korter duurde, en eindelijk waren ze er. De toverfee gaf ieder een stukje toverbessentaart, zodat ze niet in slaap konden vallen, en schaterlachend liepen ze naar binnen. Het was inmiddels diep in de nacht, dus de sleutel was bij de toverheks. Stilletjes liepen ze verder in het paleis, en al snel vonden ze de slaapkamer van de toverheks. De sleutel zat daar in een kooitje. Het viel hen op dat het sleuteltje armpjes en beentjes had. De heks en het sleuteltje sliepen allebei. Elwin zuchtte diep en fluisterde : 'Nu moeten we een ander sleuteltje hebben om het kooitje te kunnen openmaken.' Ze begonnen te zoeken in de slaapkamer van de heks, maar ze konden het niet vinden. Toen zag Elwin dat het sleuteltje glimmende letters had : JAZOE BURM. 'Misschien is het wel een toverspreuk,' dacht Elwin, en heel zachtjes begon hij het te fluisteren : JAZOE BURM, JAZOE BURM. En heel langzaam ging het kooitje tot Elwin's grote verbazing open. Hij pakte snel het sleuteltje eruit. 'Wat ga jij met dat sleuteltje doen ?' Het was de heks die ineens achter hem stond. De zware, boze stem deed hem sidderen. Maar het vliegende tapijt kwam hem te hulp. De heks kreeg een klets, en Elwin kreeg een duw en viel op het tapijt. Snel vloog het tapijt naar beneden waar de anderen nog steeds aan het zoeken waren. Elwin riep : 'Kom snel op het tapijt ! De heks is wakker. Ik heb de sleutel en nu moeten we maken dat we wegkomen.' De muis, de dwerg en de toverfee sprongen

snel op het tapijt, maar de heks was al beneden bij de poort en kwam hen tegemoet. 'Wachters, grijp hen !' riep ze. En van alle kanten kwamen arenden en vleermuizen op hen af. Als dat maar goed afloopt. Elwin durfde niet meer te kijken en hield zijn handjes voor zijn ogen.

Maar de toverfee kreeg een goed plan. Samen met de dwerg begonnen ze met de toverbessentaart te gooien, en al gauw begonnen de wachters en de heks te schaterlachen en te rollen over de grond. Maar snel trok de heks nog even de poort dicht en omdat het tapijt in zo'n snelle vaart was leek het erop dat ze tegen de poort aan zouden botsen. Als dat maar goed afloopt.

Opeens kreeg Elwin een idee. Hij begon de toverspreuk van het sleuteltje hard te roepen : JAZOE BURM, JAZOE BURM, JAZOE BURM. En ja hoor, de poort ging

langzaam open, en het tapijt kon er net doorheen. Het sleuteltje sliep nog steeds, maar was veilig onder Elwin's jasje. Nu moesten ze zo snel mogelijk naar het zandpaleis van de rattenprins, voordat de nacht voorbij was. Toen ze daar aankwamen was de poort dicht, maar Elwin opende het met de toverspreuk. Snel vloog het tapijt naar boven, en Elwin sprong naar de deur van de toverstaf toe. Elwin stopte het sleuteltje in het sleutelgat en ja hoor, de deur ging open. Maar de toverstaf was weg. Elwin werd erg verdrietig. Maar de dwerg zei : 'Laten we het hele paleis doorzoeken.' Inmiddels was het sleuteltje wakker geworden. 'Je kunt met de toverspreuk alle deuren openmaken. Elwin, ik ben nu van jou. Ik ben een toversleutel.' Elwin glimlachte weer een beetje. Hij was zo blij met dit nieuwe vriendje. Maar nu moesten ze de toverstaf zien te vinden.

Na een tijdje kwam Trippelteentje met de toverstaf aanlopen. Het muisje had de staf in de kelder gevonden waar Elwin zelf ook een tijdje opgesloten had gezeten. En het muisje had daar nog steeds de sleutel van. Elwin was erg opgelucht. Nu konden ze terug naar Klaas Vaak om hem de toverstaf te brengen. In de toverstaf zat nog steeds

het arendsmedicijn, zodat de zieke arend van Klaas Vaak weer beter zou worden. Met dit medicijn zou de arend ook heel lang kunnen leven. Elwin keek naar de rood gouden beelden in de zaal van het paleis. Ze leken zoveel op arenden, en misschien zijn dat wel die arenden waarmee Klaas Vaak de dromen bracht. Hij strooide een beetje van het medicijnpoeder op een van de beelden. En ja hoor, de arend kon zich weer bewegen en was weer helemaal een arend. En zo liepen Elwin en zijn vrienden de vele beelden langs om ze een beetje van het tovermedicijn te geven. Nu was de zaal vol met vliegende arendsvrienden. Maar nu moesten ze snel opschieten, want de rattenprins zou elk moment wakker kunnen worden. Het eerste zonlicht van de dag begon het paleis al binnen te schijnen. Eén van de arenden raakte met z'n vleugels per ongeluk een vaas aan, en deze viel op de grond in scherven. De rat werd meteen wakker, en rende uit z'n slaapkamer. 'Wat is hier aan de hand ?' brulde hij. En vanuit de muren en de vloeren kwamen legers van ratten te voorschijn. 'Laat ze niet ontsnappen,' riep de prins.

De taart konden ze dit keer niet gooien, want de taart was op, maar Trippelteentje opende snel een raam, waardoor de arenden konden wegvliegen. Snel klommen Elwin, de dwerg en de toverfee op de rug van één van de arenden, en ook Trippelteentje ging op één van de arenden zitten. En daar vlogen ze : honderden arenden samen met de vier vrienden, terwijl Elwin de toversleutel en de toverstaf stevig vast had. Aangekomen bij Klaas Vaak hadden ze veel te vertellen. Klaas Vaak was zo blij zijn rode toverstaf te zien. Nu konden de arenden weer dromen brengen, lange dromen. De toverstaf begon te gloeien en te groeien totdat het een ladder naar de maan was geworden. Het groeide zo door een konijnenhol heen. Nu kon Klaas Vaak verhuizen naar de maan. De zieke arend kreeg het tovermedicijn en vloog met Klaas Vaak mee om hem te helpen met verhuizen.

Maar halverwege de verhuizing gebeurde er iets verschrikkelijks : De toverstaf knakte en Klaas Vaak viel met al zijn spullen naar beneden. Gelukkig konden de arenden hem net op tijd opvangen, maar naar de maan kon hij niet meer. Toen besloot hij maar om in zijn oude huisje te blijven wonen. Het was er groot genoeg en uiteindelijk was dat toch het allerbeste. Nu waren er dan twee dezelfde roodgouden staven. Klaas Vaak gaf er één aan Elwin : 'Voor jou, omdat je me zo goed geholpen hebt.' Elwin kreeg een kleur, en zei dat hij hem heel goed zou bewaren. Wat zou

Sandra trots op hem zijn. Klaas Vaak gaf Elwin nog vele geschenken, maar deze roodgouden staf was het allerbijzonderst. Elwin zou hem aan de schoorsteenmantel hangen, wanneer hij thuis zou komen, zodat hij en Sandra de allerbijzonderste dromen zouden krijgen.

En toen moest Elwin weer verder. Hij bedankte Klaas Vaak en de andere vrienden en klom op het konijn die hem weer naar huis zou brengen.

Hoofdstuk 4. De Vleermuizenplaag

Toen Elwin thuiskwam was Sandra een taart aan het bakken. Ze was blij hem te zien. Elwin had veel te vertellen, maar het eerste wat hij deed was de roodgouden staf van Klaas Vaak aan de schoorsteenmantel hangen. De staf begon te gloeien. Toen pakte Elwin de toversleutel en hing die er naast. Sandra vond het prachtig. Samen begonnen ze van de taart te eten en al gauw begon Elwin te vertellen.

Elwin was erg moe van de reis en ging vroeg naar bed. De volgende ochtend werd Elwin vroeg wakker, en kwam naar beneden om de krant te lezen. Sandra stond al in de keuken. Ze was weer een taart aan het bakken. 'De koning komt vandaag,' zei ze, 'want de koningin is erg ziek. Maar niet alleen de koningin is erg ziek, maar vele drokelaren, want er is een vleermuizenplaag sinds korte tijd, en die vleermuizen krijsen zo, dat drokelaren hoofdpijn krijgen en erg moe worden. Vele drokelaren komen hun bed niet meer uit, het is een ramp. De koning hoopt dat jij er iets op weet.' De toverstaf begon weer te gloeien, en Elwin herinnerde zich dat er ook vleermuizen in het oosterse luchtpaleis zo krijsten. Iedereen die daar binnenkwam viel in slaap of werd heel moe, tenzij ... 'De tovertaart van de toverfee, dat is het,' zei Elwin luid. 'Iedereen die dat eet begint te lachen, en het is een medicijn tegen slaperigheid en moeheid.'

'Oh Elwin,' zei Sandra, 'hoe moet ik zo'n taart bakken ?' Maar Elwin pakte zijn jasje al om te vertrekken. Hij wilde meteen naar de toverfee toe. Maar toen hij buiten kwam renden de drokelaren wild door elkaar heen. De vleermuizen hadden de Drokelaar dieper in de aarde laten zinken, en het land dreef nu in de lava. De lucht was helemaal zwart geworden en er waren overal explosies te zien in de lucht. Elwin herinnerde zich dat er een toverspreuk op het oosterse woestijnpaleis stond, en dat dat ook de naam was van de toverstaf van Klaas Vaak. 'Wat was die spreuk ook al weer ...Haza, Hamma, Hala ... HARA MATEIN.'

Elwin begon luid te roepen, en spoedig kwamen er van alle kanten arenden aangevlogen. Zij begonnen de Drokelaar te brengen naar veiligere plaatsen. Dat was wel dieper onder de grond, maar dichter bij Klaas Vaak. Na een niet al te lange tijd was er geen vuur meer te zien. Nu kon Klaas Vaak bezocht worden op loopafstand. Elwin kon zijn ogen haast niet geloven. Dit was wat hij altijd al had gewild. Ook Sandra kwam naar buiten. Ze hoefden nu niet meer door een konijnenhol om bij

Klaas Vaak te komen. Klaas Vaak woonde nu in het drokelaarbos, wat overloopt in zijn huis. Dit is een gigantisch huis, bijna een kasteel.

Maar nog steeds waren er vele vleermuizen die erg krijsten. Daar kwam de toverfee al aanrennen ... met toverbessentaart. Ook de dwerg kwam eraanlopen met een taart. Al snel begon de taart zich te verspreiden door de Drokelaar. De toverfee leerde Sandra hoe ze de taart moest bakken, en beiden mochten ze een tijdje in de keuken van de koning werken.

Het hielp wel tegen de moeheid, maar de vleermuizen krijsten er niet zachter om, en ze waren zo snel dat ze moeilijk te pakken waren. Vele drokelaren bleven last hebben van hoofdpijn, en ook de koningin werd alsmaar zieker. De koning was radeloos. Trippelteentje het muisje kwam op een dag naar Elwin toe. Het muisje zei dat in het oosterse woestijnpaleis ook nog andere muisjes woonden. Elwin kon zich dat herinneren. Eén van die muisjes heette Donderteentje. Donderteentje had vaak vleermuizen weggejaagd. Misschien dat hij kon helpen. Eén van de arenden wilde dat muisje wel ophalen. Zo gezegd, zo gedaan, en binnen niet al te lange tijd stond Donderteentje voor hen. Hij zou proberen de nare vleermuizen weg te jagen. Hij had in vele paleizen gewerkt, maar het muisje zei dat dit geen normale vleermuizen waren. Ze krijsten zoals hij het nog nooit eerder had gehoord.

Op een avond zat Elwin te lezen. Opeens begon de toversleutel aan de schoorsteenmantel te glinsteren. Er kwamen gouden belletjes uit het sleuteltje en hij begon zachtjes te fluisteren. Het leek wel alsof het in de kamer begon te donderen. Het sleuteltje was van wit goud, en plotseling kwamen er bliksemstralen uit. De hele kamer trilde van het gebrom. Elwin stond op en sprak : Jazoe Burm. De deur van de huiskamer ging open en Elwin liep naar de gang, met de sleutel in zijn hand. Ook de voordeur ging los, en Elwin liep de straat op. De lucht zag inmiddels zwart van de vleermuizen. Het leek wel alsof er elke dag meer bijkwamen. Elwin sprak hardop : Jazoe Burm, Jazoe Burm, en het begon overal te omweren en te regenen. Zware donderslagen kwamen over het land, en terwijl het harder begon te plenzen kwamen er bijen en wespen tevoorschijn uit de bloemen en de struiken. Elwin kon de bloemen weer ruiken. Ook zag hij hommels, en al die insecten begonnen zo luid en zwaar te zoemen en te brommen, dat overal vleermuizen begonnen te vertrekken. De schelle tonen van de vleermuizen werden verdreven door de lage tonen van de sleutel en de insecten. Jazoe Burm, sprak de sleutel. De volgende ochtend voelden vele drokelaren zich anders. Elwin vertelde hen over de toverspreuk en het leek Elwin een goed idee om een toverschool op te zetten voor de drokelaren. Zo konden ze zichzelf en

anderen helpen. Ook de koningin voelde zich weer wat beter, en de koning was heel blij. Hij hoopte dat die nare vleermuizen niet weer terug zouden komen. Hij vond het ook een goed idee dat de drokelaren naar de toverschool zouden gaan. Er waren direct al wat meesters en juffrouwen die wel les wilden geven, en men vroeg aan Klaas Vaak en de toverfee of ze ook soms les wilden geven. Dat wilden ze wel.

Hoofdstuk 5. De Toverschool

De toversleutel en de toverstaf hadden een hoop pret met elkaar. Ze vonden het fijn om zoveel drokelaren les te geven. Ze leerden hen vele toverspreuken, maar ze leerden hen ook wanneer je een toverspreuk wel en niet mocht gebruiken. Zo mocht je een toverspreuk nooit gebruiken om kwaad te doen. Klaas Vaak kwam wel eens kijken hoe het ging, en heel soms kwam hij zelf wel eens lesgeven. Dan was het echt feest op school. Toch was Elwin altijd heel erg bang dat er veel te veel getoverd zou worden. Op het moment waren er nog niet zoveel meesters en juffrouwen, terwijl er toch heel veel drokelaren waren die wilden leren toveren. Misschien dat wanneer er wat meer tovermeesters en juffrouwen zijn de drokelaren wat rustiger worden.

Elwin besloot om naar de kerstman te gaan, om te vragen of hij nog wat goede tovenaars had die konden lesgeven in de Drokelaar. Hij stapte naar het bos om daar een konijnenhol te vinden wat hem naar het noorden zou brengen. Gelukkig zag hij daar al een konijntje huppelen. 'Hallo,' zei het konijntje, 'ik ben zwartoogje.' Elwin vroeg direct of het konijntje hem naar de kerstman in het noorden kon brengen. 'Jawel, hoor,' zei het konijntje, 'dat wil ik wel. Spring maar op m'n rug, dan gaan we direct.' Het konijntje wist wel een konijnenhol wat helemaal tot het huis van de kerstman zou leiden.

Bij de kerstman aangekomen werd hij door drie elfjes binnengeleid. Ze waren blij hem te zien. En daar kwam de kerstman al aanlopen. Elwin vertelde hem het verhaal, en de kerstman begon te lachen : 'Ik weet nog wel iemand die jou aan tovermeesters en juffrouwen voor jouw land kan helpen. Dat is de dwerg Bilmageln, die woont in

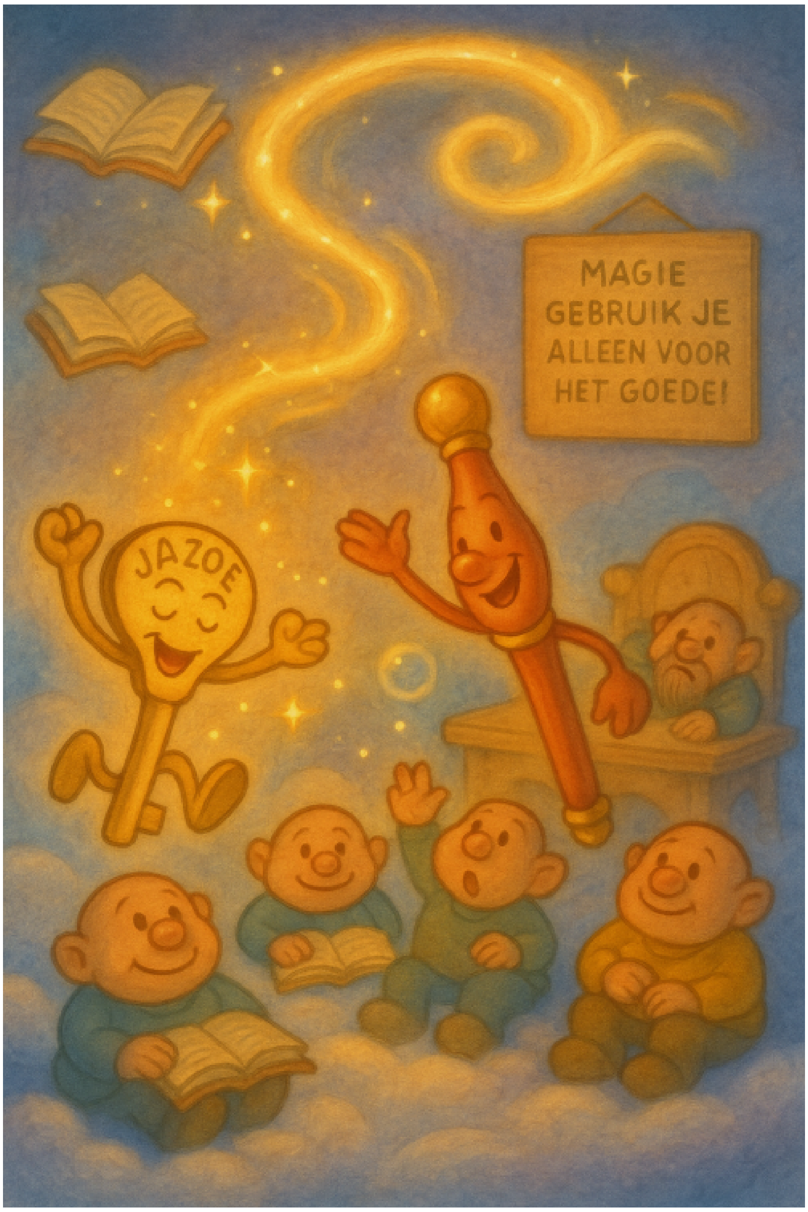

het zuiden, vlak naast Roodkapje. Hij heeft het tovertouw uitgevonden, wat boodschappen brengt naar allerlei tovenaars. Hij zal je vast wel kunnen helpen. De kerstman gaf Elwin een stuk tovertouw, en Elwin moest zich goed vasthouden. Het tovertouw begon te bewegen, en steeg op, op weg naar het zuiden waar de dwerg Bilmageln woonde. Onderweg waren er vele stormen, en Elwin moest zich echt goed vasthouden, anders zou hij vallen. Het was al bijna nacht geworden, en Elwin zag overal lichtjes onder hem. Diep in de nacht kwam hij bij Bilmageln aan. Elwin klopte op de deur en een dik mannetje deed open. 'Hallo kereltje, kom snel binnen. Ik heb lekkere vruchtenpastei voor je,' zei Bilmageln vriendelijk. Elwin ging zitten en begon te eten. Bilmageln was een goede kok, dat kon hij wel merken. En Elwin begon te vertellen. Bilmageln luisterde aandachtig. Opeens werd er geklopt. Het was Roodkapje. Ze deed haar mutsje af, en was verrast Elwin te zien. 'Ik heb veel over je gehoord,' zei ze. 'Wat fijn dat ik je nu eens in het echt zie.' Elwin glimlachte ... `Ach,

niets bijzonders hoor, ik ben blij u eens in het echt te zien. Ik heb ook zoveel over u gehoord.' Roodkapje lachte verlegen. Opeens werd er weer geklopt. Het was de wolf. Elwin schoot direct onder de tafel, maar Roodkapje begon te lachen en zei : 'Heus, hij doet je niks, hoor.' Voorzichtig schoof Elwin weer wat omhoog. De wolf zei niet veel. Bilmageln lachte. 'Wil je wat drinken, Elwin ? Ik heb bosbessensap voor je.'

Diep in de nacht werd Elwin wakker, zittende op zijn stoeltje. Hij was in slaap gevallen. Maar waar waren Bilmageln, Roodkapje en ... de wolf ? En wat was er aan de hand met de klok ? Het was nog steeds dezelfde tijd als toen hij binnen kwam.

Elwin hoorde gelach buiten, en ging kijken wat het was. Op het grasveld lag een enorme dobbelsteen. Bilmageln, Roodkapje en de wolf waren een spelletje aan het doen. Het was een levend spel. Telkens moesten ze met de dobbelsteen gooien, en zijzelf waren de pionnen. 'Wil je ook meedoen, Elwin ?' riep Bilmageln. 'Gooi de dobbelsteen dan naar degene die voor je staat.' Elwin gooide de dobbelsteen naar de wolf. Hij gooide een vijf, en moest in het vijfde vakje staan. Hier stond de wolf ook. De wolf gromde een beetje, en gooide de dobbelsteen naar Roodkapje. De vakjes kwamen uit in de vijver, waar Bilmageln al aan het zwemmen was. Het mannetje had een enorme pret. Na een tijdje gooien met de dobbelsteen waren ze alle vier in het water. Elwin vermaakte zich best. Het was nog steeds diep in de nacht, en de maan scheen in de vijver. Bilmageln was een echte toverdwerg. Hij kon in allerlei dieren veranderen. De wolf grinnikte een beetje. De dobbelsteen lag ook in het water, en Bilmageln stapte erin. De wolf en Roodkapje volgden hem, en vroegen aan Elwin of hij mee wilde. 'Mee ?' vroeg Elwin, 'maar waar naartoe ?'

'Dat zie je wel,' zei Bilmageln. En Elwin stapte naar binnen. Het was een enorme wereld in de dobbelsteen. Elwin keek strak voor zich uit, maar toen ineens zag hij de tovermeesters en juffrouwen staan. Ze hadden grote hoeden op, of waren kaal, of half kaal. De één was dik, de ander dun, en de één was in het groen, de ander in het rood, en weer een ander in blauw of geel. Elwin vond het prachtig. `Alsjeblieft,' zei Bilmageln, 'voor de Drokelaar.' De tovenaars stonden om een grote tafel heen en keken naar hetgeen op de tafel lag ... 'maar ..maar ...' stotterde Elwin, 'maar dat is ... dat is de Drokelaar.' Het leek op een enorm speelbord, en Bilmageln gaf Elwin een gouden dobbelsteen in allerlei kleuren. 'Gooi hem maar op het bord, dan zul je daar terechtkomen,' grinnikte Bilmageln. Nou, dat vond Elwin wel heel erg spannend. Elwin gooide en kwam precies bij zijn huisje terecht. Het was een toverdobbelsteen. Binnen enkele seconden stonden ook de tovenaars naast hem. Daar kwam Sandra naar buiten rennen : 'Willen jullie wat bessenthee ?' vroeg ze. 'Dank je wel, dame,' zei één van de tovenaars, 'wij lusten graag wat van jouw bessenthee.' Elwin zei : 'Komt u maar binnen.' En binnen korte tijd zaten de tovenaars in de huiskamer. Eén van de tovenaars had een boek voor Elwin met vele speelborden erin. Als Elwin ergens naartoe wilde dan hoefte hij alleen maar de toverdobbelsteen op zo'n speelbord te gooien, en hij was daar. De toverdobbelsteen zou hem altijd op de juiste plekken brengen. Zo was er een speelbord van sprookjesland in het boek, van reuzenland, feeenland, maar ook van huizen zoals het huis van Klaas Vaak, het huis van de kerstman, het huis van Bilmageln en nog veel meer. Dit was het allermooiste kado dat Elwin ooit had gehad. En daar stapte Bilmageln binnen, terwijl de bessenthee net klaar was. Bilmageln ging op een stoel zitten, en ze begonnen plannen te maken voor de toverschool. Er moesten verschillende toverscholen in de Drokelaar komen. De drokelaarse toverschool van het rode goud, de drokelaarse toverschool van het blauwe goud, en zo ook van andere gouden kleuren.

Nu konden alle drokelaren goed leren toveren, maar Bilmageln zei dat toveren niet gemakkelijk was en dat het vaak vele jaren van studeren kost om iets met toveren te kunnen beginnen. Elwin was blij met deze wijze woorden, en ze beloofden Bilmageln om er voorzichtig mee om te gaan. Het mag niet uit de hand lopen. Bilmageln zou een heel enkele keer langskomen om te kijken of alles wel goed ging. En hierdoor was Elwin ook gerustgesteld.

Hoofstuk 6. Er gebeuren rare dingen

Na een les over hoe je dingen zoals lampen, fietsen en kasten tot leven kon toveren ging het al snel mis. Sommige drokelaren vonden dit zo interessant, dat ze het ook thuis gingen oefenen. Niet lang daarna begonnen de auto's uit zichzelf te rijden, sprongen de lampen door de kamers heen en hielden potten en pannen een optocht door de stad. De drokelaren hadden het niet meer in de hand. Stoelen, banken en tafels speelden voetbal op de grasveldjes en tuinslangen klommen in de bomen om voorbijgangers te laten schrikken. Elwin zat met z'n handen in het haar. Drokelaren begonnen ruzie te maken over wie wat had gedaan, en het werd hoe langer hoe doller. Grasmachines begonnen uit zichzelf het gras te maaien, piano's renden over de straat, en niemand kon het stoppen. Elwin had al spijt dat hij met de toverschool was begonnen.

Elwin vroeg zichzelf af wie hen dit had geleerd, zonder hen te vertellen hoe ze het moesten stoppen. Hij stapte op één van de drokelaren af, en vroeg wie die meester of juffrouw was. Het was professor Klapwater. Professor Klapwater was een verstrooide drokelaar, die veel van toveren afwist, maar het zelf niet goed kon. Dat liet hij dan altijd maar aan anderen over. Toen Elwin bij de professor aankwam waren de gordijnen dicht. Hij sliep al. Elwin bonsde hard op de deur, en riep : 'Professor, professor, kom snel kijken, het toveren gaat helemaal verkeerd.' En daar kwam de professor, met zijn slaapmuts nog op, en een kaars in zijn hand. 'Èh, ja, Elwin,' zei de professor toen hij het lawaai hoorde, 'je hebt gelijk. Inderdaad, het gaat helemaal verkeerd.'

'Maar professor,' zei Elwin, 'wat moeten we nu doen ? Hoe kunnen we dit stoppen ?'

'Tja, Elwin,' zei de professor, 'ik wilde hen dat eigenlijk morgen pas uitleggen in het klaslokaal.'

'Maar professor,' zei Elwin weer, 'u moet het nu laten stoppen, anders kan niemand vannacht slapen, en gebeuren er misschien wel grote ongelukken.'

'Tja, Elwin, je hebt gelijk,' zei de professor, 'ik kom er direct aan.' De professor trok zijn jas over zijn pyama aan en liep op zijn pantoffels naar buiten. Direct begon hij de toeterende auto's, de dansende klerenkasten en de andere wild bewegende dingen aan te spreken : 'Vlug naar jullie huisjes toe, 't is nu tijd, vertrek en houd je stil, nu ik dit

doe.' En de professor maakte wat gebaren met z'n handen. 'Slaap nu zacht en vrolijk diep, droom maar fijn met het elvenrefrein ... ehm ... Nu ben ik het elvenrefrein vergeten, even mijn boek halen.' En de professor rende snel zijn huisje weer in. Maar buiten werd het steeds erger. De spullen begonnen in een verschrikkelijke vaart rond te vliegen en tegen elkaar aan te botsen. `Oh, dat gaat mis,' riep Elwin. 'Professor, kom snel terug.' Maar de professor kwam niet. Toen Elwin in de kamer van de professor kwam zag hij dat professor in slaap was gevallen met een toverboek in zijn handen. Elwin griste het boek uit zijn handen en rende al bladerend naar buiten. 'Hoofdstuk 17. Hoe je tot leven gewekte dingen weer laat slapen. Ah, dit moet het zijn, en hier is het elvenrefrein,' en Elwin begon hardop voor te lezen :

'Kom nou jongens, maak niet zo'n pret, t'is nu tijd voor 't elfengebed. Kom nou jongens, geef mij die pret, t'is nu tijd voor 't elfenbed. Slaap maar zacht in de holle boom, droom maar fijn van't elfenschoon. Kus de bloemetjes nu vaarwel, t'is nu tijd voor 't elvenspel. Hier kunnen jullie lol beleven, al is het maar voor even, al is het maar voor even. Hier kunnen jullie gelukkig zijn, in 't elvenspel, t'is nu voorbij.'

En daar stond de professor weer. 'Nee, Elwin,' zei hij, 'je moet het zingen, anders werkt het niet. Laat mij maar even.' En de professor begon te zingen. Elwin moest er

wel even om grinniken. Die malle professor had het wel voor mekaar. En gelukkig waren alle spullen en dingen na het liedje weer op hun plaats. De professor beloofde dat hij de drokelaren de volgende dag zou leren hoe ze de dingen stil konden krijgen en stil konden houden.

Toen Elwin weer thuiskwam wachtte Sandra al op hem met de thee. 'Dat was me het dagje wel,' zei Elwin. Sandra grinnikte. Elwin was erg moe en viel snel in slaap.

De volgende ochtend was Elwin al vroeg op. Het regende buiten, en Elwin had geen zin om naar de toverschool te gaan. Zo streng was de school niet. Je mocht er naartoe gaan wanneer je dat zelf wilde, en ook de tovermeesters en juffrouwen hadden niet altijd zin. Soms waren er andere dingen te doen die veel belangrijker waren dan toveren op dat moment. Elwin hield nog altijd erg veel van reizen. Hij was dol op de gouden toverdobbelsteen waarmee hij zichzelf over lange afstanden kon toveren, maar ... toch hield hij zoveel van reizen, en op de ruggen van allerlei dieren zitten, of op vliegende tapijten, dat hij soms de toverdobbelsteen gewoon thuis liet. Dat was niet altijd even slim, want soms had Elwin op zijn reis de dobbelsteen toch écht nodig. Luister maar.

Elwin was eens op een hele verre reis naar Egypte. Egypte is een land heel ver weg, waar piramides staan in grote woestijnen. Piramides zijn grote driehoekige kastelen met een puntig dak. Die piramides zijn zo groot, dat je er makkelijk in kan verdwalen. In die piramides werden altijd de Egyptische koningen die dood waren gegaan begraven. Die koningen heetten de farao's. In die piramides woonden veel dieren, die niet altijd even vriendelijk waren. Ze moesten de schatten van de farao's bewaken. Als een farao dood was gegaan, werd hij in smalle doeken gewikkeld, en 'mummie' genoemd. Dan werd hij in een gouden kist gelegd in een kamer van de piramide, samen met al zijn schatten. De gouden kist was een soort beeld met het gezicht van de farao en werd 'sarcofaag' genoemd. Sarcofagen waren meestal versierd met allerlei edelstenen.

Onder één zo'n piramide was een grot die 'het arendsparadijs' werd genoemd. Hierin kwamen arenden terecht die erg oud of ziek waren, en hun werk in de piramide niet meer konden doen. Het was een soort ziekenhuis voor arenden, en de piramide werd dan ook 'de arendspiramide' genoemd. Vanuit alle andere piramides kwamen dikwijls vele arenden naar deze piramide. Deze piramide had de meeste arenden van allemaal. En och, wat zou Elwin graag deze arenden helpen. Als hij ze beter had gemaakt, dan zou hij ze kunnen meenemen naar Klaas Vaak, zodat hij nog meer dromen zou kunnen brengen. Wat zou Klaas Vaak daar blij mee zijn. Er waren daar zoveel

arenden, en ze zouden zo graag weer beter willen worden om samen met Klaas Vaak te reizen.

Het arendsparadijs was erg diep onder de piramide, onder de grond, en Elwin moest lang reizen door allerlei tunnels en gangen. Elwin had de rode staf die hij van Klaas Vaak gekregen had bij zich. Hier zat het arendsmedicijn in om de arenden weer beter te maken.

Elwin had ooit eens een boek over het arendsparadijs gelezen. Er waren daar twee arendsdokters, twee dwergen. Een dikke dwerg die Dalal Dumel werd genoemd, die altijd een beetje verdrietig keek, en de andere dwerg was een wandelend ei met een hoge hoed op. Dit ei heette Tachelen, die altijd erg vrolijk was. De hoge hoed van het ei had een zwarte onderkant en bovenop was de ene helft paars en de andere helft oranje. Het was een vrolijk gezicht. Elwin herinnerde zich dat hij moest glimlachen toen hij het plaatje van het wandelend ei in het boek zag. En nu mocht hij dan voor het eerst dit bijzondere ei ontmoeten, het mannetje dat samen met de andere dwerg al zoveel voor de arenden had gedaan. Misschien dat je zulke namen nog nooit eerder hebt gehoord, maar dat komt omdat Egypte heel ver weg is, en daar wordt op een heel andere manier gepraat. Je zou het waarschijnlijk niet kunnen verstaan.

Onderweg kwam Elwin veel vogeltjes tegen die zo mooi zongen, dat Elwin de kriebels kreeg. Er waren mereltjes bij, een paar musjes, en ook één of twee nachtegalen. Het was een beetje donker, dus Elwin kon niet alles goed zien, maar soms vloog een vuurvliegje een tijdje met Elwin mee, vooral als het ergens heel erg donker was. Op een zeker moment hoorde Elwin 'Priet-Priet', en daar zat een levensgrote arend voor hem. De arend vertelde Elwin hoe blij hij was dat Elwin was gekomen. Ze konden in het ziekenhuis voor arenden wel wat hulp gebruiken. De twee goede dwergen hadden het zo druk, en waren een beetje moe aan het worden. Wat zouden ze blij zijn om Elwin te zien. En Elwin zou de arenden echt beter kunnen maken met het tovermedicijnpoeder in de staf.

`Ik heet Orch,' zei de arend. `Ik wil je wel meenemen op mijn rug, want het is nog een lange reis naar het ziekenhuis.' Elwin wilde dat wel, want hij begon al een beetje moe te worden. Snel sprong hij op de rug van de arend en klampte zich stevig met zijn handjes aan de arend vast. En daar gingen ze. 'Woei, wat gaat dat snel,' dacht Elwin.

Ze waren nu in een hele lange tunnel, en in de verte zag Elwin een blauwe deur, een grote poort. En toen ze dichterbij kwamen zag Elwin ook al Tachelen, het ei-mannetje, staan. Na een tijdje waren ze daar, en Elwin liep met het mannetje naar binnen. Het mannetje was iets kleiner dan Elwin. Toen ze binnenkwamen zag Elwin overal bedden staan met arenden erin. Het was een beetje donker binnen, zelfs donkerder dan buiten. 'De zieke arenden kunnen niet zo goed tegen licht,' zei Tachelen. Ze liepen langs vele bedden, en Elwin had zoveel medelijden met de arme arenden. Aan het einde van de zaal was er ook nog een bed achter een gordijntje. Het bed was een beetje afgezonderd van de andere bedden. Hier lag de andere dwerg, Dalal Dumel, te kreunen. Hij was ziek en moe. Hij had veel te hard moeten werken. 'Zo, ben je daar eindelijk Elwin ?' klaagde hij, `ik dacht dat je nooit zou komen. Kun je mij een beetje van het arendsmedicijn geven ?' Elwin glimlachte, en zei : 'Maar u bent toch geen arend ?' Tachelen begon te grinniken, en ook Orch, die nog steeds bij hen was. `Och Elwin,' zei Dalal Dumel, `ík heb zoveel met arenden gewerkt, dat ik nu zelf bijna een arend ben geworden.' Ze moesten allemaal lachen om die grappige Dalal Dumel. 'Nou goed,' zei Elwin, 'hier heb je een beetje. Het is toch toverpoeder dus het zal wel helpen.' En Elwin strooide wat van het poeder op de arm van de dwerg. En ja hoor, het hielp. Al gauw stond de dwerg op, en stak zijn beide handen in de lucht. Een grote grijns kwam op zijn gezicht, en met geheven handen liep hij naar de andere bedden toe. De arenden begonnen te lachen. Wat een malle dwerg, en wat waren ze blij dat hij weer beter was. Dalal Dumel kon altijd zo lekker voor hen koken. 'Waar is mijn keuken ?' vroeg de dwerg luid. `Het is al zo lang geleden dat ik

daar ben geweest.' Tachelen wees hem de weg. En Dalal Dumel begon direct te koken. Koken, zoals hij nog nooit had gekookt.

Elwin besloot om de arenden nu te helpen met het poeder. En ja hoor, binnen korte tijd stonden ze allemaal netjes op een rij. Nu konden ze weer in de piramides werken, of meegaan naar Klaas Vaak. Ze mochten zelf kiezen. Veel arenden wilden wel met Elwin mee naar Klaas Vaak. Wat zou Klaas Vaak hier blij mee zijn. Een paar gingen terug naar de piramides, en er waren er zelfs een paar bij die bij Tachelen en Dalal Dumel wilden blijven, om in het ziekenhuis te werken. De twee dwergen waren hier heel blij mee.

En toen deed Elwin iets heel raars. Hij pakte de rode toverstaf die hij van Klaas Vaak had gekregen en knakte het doormidden. Direct begonnen de twee stafjes weer te groeien, en ook te gloeien. Elwin liep naar de keuken en hing een van de staven boven het grote gasfornuis aan de muur. Oh, wat begon de toverstaf nu mooi te gloeien. Nu hadden ze het arendsmedicijn voor altijd bij hen. Wat waren de twee dwergen blij.

Het was alweer tijd voor Elwin om te vertrekken. Maar oh wat een schrik. De tunnel was dichtgevallen. Door het gestommel van de vele arenden was de tunnel ingestort. Nu zaten ze opgesloten. Elwin kon niet graven, want er was teveel steen, en al gauw gaf Elwin het op. Verdrietig ging hij in een hoekje zitten. Nu moest hij hier voor altijd blijven. Veel arenden waren al naar Klaas Vaak gevlogen, of naar de piramides. Had Elwin nu maar z'n toverdobbelsteen meegenomen, dan zou hij zichzelf zo ergens anders naartoe kunnen toveren. De arenden die waren overgebleven waren ook erg rumoerig, en er begon veel meer in te storten, ook het huis van de twee dwergen. Alles begon in te zakken, en Elwin, de twee dwergen en de arenden gleden in de diepte. Wat was er toch aan de hand ? Gelukkig had dwerg Dalal Dumel de rode toverstaf met het arendsmedicijn meegenomen. De grond was hier zo zacht, en gelukkig deed het geen pijn toen ze vielen.

Ineens zakten ze weer ergens doorheen en kwamen in een enorme schatkamer terecht. Hier lag ook een sarcofaag gemaakt van goud in allerlei kleuren. Zoveel edelstenen en andere schatten lagen hier. Deze farao moest vast erg rijk zijn geweest. Elwin keek z'n ogen uit. De edelstenen gaven zacht licht. Dit was een nog groter en beter ziekenhuis dan ze hadden. Er waren hier gouden keukens en gangen naar allerlei zalen met gouden bedden. Het was een onderaardse stad. Op de sarcofaag stonden de letters MADELOKKE. 'Misschien heette deze farao wel zo, of was het de naam van de onderaardse stad,' dacht Elwin. Elwin keek in zijn rugzakje om te kijken of hij misschien dat boek over het arendsparadijs toch mee had genomen. En ja hoor, het zat ertussen. Misschien had Sandra het er wel in gestopt voordat hij op reis ging. In het boek stond veel te lezen over Egypte en de piramides, maar het meest kon je lezen over het arendsparadijs. `Ah, hier is het, fluisterde Elwin, hoofdstuk 26 : Madelokke.' En hij begon direct te lezen.

Madelokke is een geheime stad, waar de eerste farao werd begraven. De bewoners van Madelokke leefden vroeger boven de grond, maar door aardbevingen zakte de stad heel diep onder de grond, waar ze deze geheime gouden stad bouwden. De farao kwam bij de aardbevingen om, en kreeg een geheime sarcofaag. Niemand wist waar hij was gebleven, alleen de bewoners van de geheime stad.

'Dus, dus ...' dacht Elwin, `er wonen hier misschien nog ...' En plotseling voelde hij een hand op zijn schouder. 'Mummies.' Hij draaide zich om en keek regelrecht tegen een groepje ..mummies aan. Elwin griezelde. Wat moest hij nu doen. Hij begon te rennen, maar de mummies kwamen achter hem aan. En waar waren de twee dwergen en de arenden gebleven ? Oh, had hij nu maar die toverdobbelsteen meegenomen. Hoe kon hij nou zo dom zijn.

'Elwin, Elwin,' riep de voorste mummie, en het was alsof Elwin die stem herkende. De mummie haalde de smalle doeken van z'n gezicht af. 'Professor Klapwater !' riep

Elwin. 'Wat doet u hier ?' En ook de andere mummies begonnen de wikkels van hun gezicht af te halen. 'Sandra ! Toverfee ! wat ben ik blij jullie te zien.' riep Elwin. En ook wat andere vrienden van Elwin waren meegekomen. 'Ja, Elwin,' zei de professor. 'We vonden dat je wel erg lang wegbleef, en daarom zijn we maar even komen kijken.' En Elwin begon het hele verhaal te vertellen. Samen besloten ze om nog een tijdje te blijven om het nieuwe ziekenhuis klaar te maken. En als de arenden weer beter zijn kunnen ze hier gewoon blijven wonen.

Er was een geheim konijnenhol tussen Madelokke en de Drokelaar. Dit konijnenhol kwam uit in het keldertje van Professor Klapwater's huisje. Hierdoor waren ze gekomen op de rug van een konijn. En eindelijk was het weer tijd om te vertrekken. Veel arenden wilden met Elwin mee naar Klaas Vaak. En zo vlogen ze op de rug van de arenden terug. Klaas Vaak was erg blij met de arenden, en samen dronken ze bananenthee in de grote keuken van Klaas Vaak. Elwin had veel te vertellen op de toverschool. Ze bleven een nachtje bij Klaas Vaak slapen, en kwamen 's ochtends

MADELOKKE

MADELOKKE

vroeg weer bij hun huisje aan.

Sandra had een nieuwe piano voor Elwin. Elwin was er erg blij mee, en begon te pingelen. Hij kon het nog niet zo goed. Hij zou wel graag op pianoles willen. Het was nu tijd voor de toverschool. Elwin besloot het boek over het arendsparadijs naar de bibliotheek van de toverschool te brengen, zodat de drokelaren die nog meer wilden weten het allemaal konden lezen. De toverbibliotheek werd druk bezocht. Er waren daar niet alleen toverboeken, maar ook gewone boeken over de natuur, dieren, insecten, kookboeken, en ook een boek over pianospelen. Elwin besloot het boek mee te nemen. Na de lessen liep hij naar huis met het boek onder zijn arm. Maar plotseling viel er iets uit het boek. Het was een kaartje. Er stond op : aan Kabouter Flapstaart, van tante Hogebes. Elwin wist wel waar Kabouter Flapstaart woonde, en wilde het kaartje wel even terugbrengen. Kabouter Flapstaart kon goed pianospelen, en hij wilde het wel aan Elwin leren.

Hoofstuk 7. De Piano

Na een tijdje kon Elwin al wel een beetje piano spelen. Sandra stond in de keuken af te wassen. 'Sandra, wil jij het niet eens proberen ?' vroeg Elwin. Maar Sandra had het te druk, en ze zou straks verder gaan met het lezen van een boek. Sandra las graag. Het was een boek over een mannetje dat reisde in een schoen. Elwin raakte wel een beetje nieuwsgierig, en ineens stopte hij met pianospelen, en nam het boek mee naar het zolder. Sandra was toch nog bezig beneden, dus hij kon nog wel even een stukje lezen.

Uren gingen voorbij en voordat Elwin het echt besefte had hij het boek uitgelezen. Waar zou Sandra toch zijn ? Toen hij beneden kwam lag Sandra te slapen achter de piano. Op de piano lag het boek over pianospelen.

Elwin zou ook wel rond willen reizen in zo'n schoen. Deze schoen was een schip, een bus, maar ook een raket. Elwin zou wel eens een keer naar Jupiter willen, dat is een hele grote planeet hoog in de lucht, en ver, heel ver van de Drokelaar vandaan.

Elwin besloot op zoek te gaan naar dat mannetje uit dat boek. Elwin besloot een briefje voor Sandra te schrijven dat hij weer op reis zou gaan. Hij schreef onder dit briefje dat ze in die tijd mooi piano kon leren spelen. In het boek stond dat het mannetje in Aldebaran woonde. Elwin wist niet waar dat was, maar besloot het op te

zoeken in de Bibliotheek. Daar schrok Elwin wel even, want hij kwam erachter dat Aldebaran een planeet was. Om daar te komen zou hij een reis moeten maken in de ruimte. Maar hoe moest hij dat doen ? Toen hij thuiskwam verscheurde hij het briefje en gooide het weg. Sandra zat nog steeds te slapen achter de piano.

Toen ze wakker werd vertelde Elwin over wat hij gelezen had en wat hij wilde doen, maar een reis maken in de ruimte, hoe zou hij dat moeten doen ? Elwin besloot naar Professor Klapwater te gaan. Misschien dat hij iets wist. 'Tja, inderdaad Elwin. Aldebaran is een heel verre planeet, een rode ster,' zei de professor, 'maar misschien dat ik daar wel iets op weet.' En hij haalde een groene staaf tevoorschijn. 'Dit is een van de staven van Klaas Vaak die ik van hem heb gekregen. Ze kunnen niet zo lang groeien, maar komen toch een heel eind. Hij moet in de grond gestopt worden en dan gaat hij groeien. Als hij is uitgegroeid kun je de rode staaf erop laten groeien voor het laatste stukje naar Aldebaran,' zei de professor.

'Maar wat als één van de staven nu knakt, zoals dat gebeurde met de verhuizing van Klaas Vaak ?' vroeg Elwin. 'Daar is de kans veel kleiner bij, want het zijn nu twee staven, en die kunnen meer dan één,' zei de professor weer. 'Maar Elwin, je hebt gelijk, het is een gevaarlijke klus. Ik zal je dan ook niet laten gaan zonder de arenden van Klaas Vaak. Als het mis gaat kunnen zij je opvangen. En als je dan Aldebaran hebt bereikt, daar wonen arenden die van planeet naar planeet kunnen vliegen. Het zou heel fijn zijn als je een paar van die arenden voor Klaas Vaak meeneemt. Als ze dat willen tenminste.' Dat leek Elwin een prachtig idee. En zo gezegd zo gedaan. De volgende ochtend vroeg liepen Professor Klapwater en Elwin richting het bos, waar ze de groene staaf zouden planten. Elwin had ook zijn rode staaf meegenomen en nog wat andere spulletjes in zijn rugzakje. Ook waren er enkele arenden van Klaas Vaak bij hen. Het groene staafje begon snel te groeien. Het zoemde en gloeide in de lucht, en Elwin begon al snel te klimmen. 'Kom je snel weer terug, Elwin ? riep de professor. 'Dat beloof ik, professor, ik zal proberen zo snel mogelijk weer terug te zijn, maar ik moet eerst het mannetje in de schoen vinden, en natuurlijk de arenden voor Klaas Vaak,' riep Elwin terug.

'Inderdaad, Elwin, maar wees voorzichtig met het klimmen,' riep Professor Klapwater weer. Op de top aangekomen begon de rode staaf te piepen en te groeien. Elwin maakte de staaf stevig vast aan de groene, en begon te klimmen. Oh, wat was hij al hoog, en het begon flink te wiebelen. Hij was al hoger dan de arenden konden komen. Maar opeens hield de rode staf op met groeien. Hij kon niet verder. Elwin werd een beetje bang. Het waaide zo hard hoog in de lucht. Hij zag de arenden niet meer, en hoe moest hij nu op de rode ster Aldebaran komen ? Ineens kreeg hij een idee. Misschien was er in het speelbordenboek van Bilmageln wel een speelbord van

Aldebaran. Er zaten veel bladzijden in het boek. Elwin was blij dat hij dit keer de toverdobbelsteen wèl had meegenomen. Oh wat een boel moeilijke namen stonden er in dit boek. Natuurlijk allemaal van plaatsen die hij nog niet kende. 'Ah, hier is het, een speelbord van Aldebaran.' Elwin pakte de dobbelsteen uit zijn rugtas, maar verloor zijn evenwicht, en daar ging de dobbelsteen. Elwin huiverde. Hoe moest hij nu in Aldebaran komen ? 'Elwin wees maar niet bang, hoor.' Het was de toverdobbelsteen weer. Het ding kon spreken en had vleugeltjes. Snel griste Elwin de dobbelsteen uit de lucht en wierp hem op het speelbord. Joeffffff, daar verdween Elwin in het niets, en kwam tevoorschijn aan de rand van het Aldebaranse bos. De toverdobbelsteen en het speelbordenboek zaten weer netjes in zijn tas, samen met de rode staf die hij van Klaas Vaak had gehad.

Ook had hij het boek van Sandra meegenomen, over het mannetje in de schoen. Het mannetje woonde in een hoge toren ergens in Aldebaran, maar waar precies, dat wist Elwin niet. 'Eerst maar eens op zoek gaan naar de arenden,' dacht Elwin bij zichzelf.

Elwin zag een kasteel in de verte. Hij wist dat de toverdobbelsteen hem altijd op de goede plaatsen bracht, dus hij besloot een kijkje te nemen in het kasteel. Er hingen veel fluwelen doeken met zwarte arenden door het kasteel heen. Het leken wel vlaggen. Ook zag hij aan de zijkanten van de gangen pantsers van ridders staan, met dezelfde zwarte arenden in een rode achtergrond op de pantsers. Het leek wel op een ridderkasteel. Maar helemaal zeker wist Elwin het niet. Hij was immers op een voor hem vreemde planeet. Misschien was het wel een spookkasteel, een piratenkasteel of een arendskasteel. Alleen door verder te lopen zou hij erachter kunnen komen. In de verte hoorde hij vrolijke fluitjes. Het kwam van boven. Zou er een feest zijn ? Boven gekomen verschool Elwin zich achter een vaas, en liep van vaas tot vaas richting een grote zaal. Hier waren prinsen, prinsessen en andere edelmannen en vrouwen aan het dansen. Ze liepen allemaal een beetje houterig, maar dat kwam misschien door de zware kleding die ze droegen. Elwin vond het wel prachtig om te zien. Het leken wel dansende poppen op een muziekdoos. 'Het zijn ook poppen,' sprak een stem. Elwin dacht dat hij droomde, maar toen hij zich omdraaide zag hij een grote zwarte arend staan, dezelfde als de zwarte arend op het rode fluweel en als op de ridderpantsers. Dit moest dan een arend zijn waar de professor over sprak. Elwin maakte een diepe buiging en nam zijn mutsje af. De arend begon te grinniken. 'Wat fijn dat ik je eens zie, Elwin. Welkom in het poppenkasteel van Aldebaran. Bovenin de toren, hoog in de lucht, boven de wolken woont het mannetje wat je zoekt,' zei de arend vriendelijk.

`Hoe weet je dit allemaal over mij ?' vroeg Elwin verbaasd. `Omdat ik veel Elwin boeken heb,' zei de arend weer. Elwin begon te lachen en werd een beetje rood. `Ik

vind ze wel leuk hoor,' zei de arend weer, 'en ik weet natuurlijk veel meer van jou dan je denkt.' Elwin werd er een beetje verlegen van.

's Nachts komen de poppen altijd tot leven, maar overdag zijn het weer gewoon poppen,' zei de arend. 'En zo is het ook met het mannetje en de vliegende schoen. Maar gelukkig is het nu nacht, dus kun je ze ontmoeten.' Elwin knikte, dat had hij al in het boek gelezen. Samen liepen ze naar boven, terwijl Elwin over Klaas Vaak begon te vertellen. De vogel wilde graag met Elwin mee naar Klaas Vaak, maar eerst zouden ze samen het mannetje in de rijdende schoen ontmoeten. Het was een lange trap in de toren, en Elwin durfde bijna niet naar beneden te kijken. Oh, wat werd hij daar naar van. Toen ze boven waren aangekomen moesten ze door een rood zwart geblokte deur. In een hele lange hal zagen ze het mannetje voorbij suizen, van de ene kant naar de andere kant. Het mannetje keek erg verdrietig. Een grote groep muizen rende lachend achter de schoen aan, en aan de zijkanten van de hal stonden lange ratten met helmen stijf rechtop. De muizen dachten dat het mannetje in de schoen een stuk speelgoed was. Ze hadden niet in de gaten dat het mannetje het niet leuk vond dat ze achter hem aanrenden. Elwin kreeg erg medelijden met het mannetje. Opeens kwam er een moeder binnen met een dienblad. Een klein jongetje liep achter haar aan. 'Roccio, ruim je speelgoed eens op, kleine jongen,' zei de moeder, 'je moet naar bed, het is al midden in de nacht. Ik moet nog even naar grootvader toe om hem een glas melk en wat beschuit te brengen voordat hij gaat slapen.' Maar het was al te laat, het mannetje in de schoen vloog al voor de voeten van de moeder, en ze gleed uit met een gil. Boos begon ze het jongetje toe te spreken : 'Voor straf mag je de hele week niet meer spelen.'

Elwin en de arend hadden zich achter een grote vaas verstopt, en keken machteloos toe. Elwin werd er erg verdrietig van. De muisjes waren in speelgoedmuisjes veranderd en ook het mannetje bewoog niet meer. 'Dat gebeurt altijd als er mensen binnenkomen, dan wordt alles weer speelgoed,' zei de arend. Toen de moeder en het jongetje weer wegwaren, kwam alles weer tot leven. Snel sprong Elwin in de schoen en vroeg aan het mannetje of hij achter het stuur mocht zitten. Het mannetje was blij met wat hulp. Maar och, daar kwam de moeder weer binnen, met het jongetje aan haar hand. Boos pakte ze de schoen op, en door de schok vloog Elwin er uit en kwam terecht in het bloemenwater van één van de vazen. 'Ik zal je speelgoed eens voor een tijdje goed opbergen, hoog in de kast. Dat zal je leren om speelgoed te laten slingeren,' hoorde hij de moeder nog zeggen. Met een harde klap gooide ze de deur achter zich dicht.

Elwin klom langs een van de bloemenstengels omhoog en sprong op de rand van de

vaas. De arend vertelde dat de moeder, het jongetje en de grootvader reuzen waren, en dat de torentrap van het poppenkasteel eigenlijk een trap naar reuzenland was. Deze drie reuzen woonden aan de poort van een land met nog grotere reuzen dan ze zelf waren. De arend vloog naar de deur toe, en draaide de deurknop om. Hij wenkte Elwin om te komen. Nu moesten ze het mannetje en de schoen uit de hoge kast zien te bevrijden. In de woonkamer stond een hoge kast, zo hoog dat hij het plafond raakte. Elwin ging op de rug van de arend zitten, en de arend bracht hem naar de hoogste plank van de kast. Het mannetje was blij Elwin weer te zien. Hij had een piephoog stemmetje. 'Neem me alsjeblieft mee naar de Drokelaar, Elwin. Ik wil hier niet meer wonen,' piepte het mannetje. Elwin had erg veel medelijden met hem. Het mannetje woonde in de schoen. Het was prachtig binnenin. Er stond ook een klein pianootje. Elwin ging achter het pianootje zitten en begon te spelen. Het mannetje begon te lachen, terwijl de schoen opsteeg. Elwin wist een beetje hoe het moest. Door de hoge tonen ging het vliegtuig omhoog en door de lage tonen ging het vliegtuig omlaag. Door ze door elkaar te gebruiken kon Elwin sturen. Er was een smal raampje boven het pianootje waar Elwin net doorheen kon kijken. De deur stond nog steeds open en ze vlogen achter de arend aan, terug naar de Drokelaar. Onderweg kwamen er een heleboel zwarte arenden achter hen aan, die allemaal naar Klaas Vaak wilden.

Sandra stond al in de tuin te zwaaien. Ze hoorden zulke prachtige tonen in de lucht. Het was Elwin die op de piano van de schoen speelde. Langzaam daalde de schoen in de tuin van Elwin neer. Het mannetje was zo blij : `Eindelijk in de Drokelaar,' zei hij opgelucht. Het mannetje zou voorlopig op de zolder gaan wonen, terwijl Elwin verre reizen zou gaan maken in de schoen, en tegelijkertijd ... goed piano leren spelen.

Zeven zwarte arenden zaten op het dak van het huisje van Klaas Vaak. Zij konden Klaas Vaak naar de verste planeten brengen, zo ver als hij maar wilde. Voor het huisje stond een nieuwe koets, die Professor Klapwater en de toverfee voor Klaas Vaak hadden gemaakt. Toen Klaas Vaak naar buiten kwam wist hij niet wat hij zag. De arenden glunderden, en hij wilde direct wel een ritje maken, maar eerst ... bessenthee ... en de kok van Klaas Vaak had lekkere aardbeientaart met bosbessen gemaakt.

Hoofdstuk 8. Naar Jupiter

Eindelijk was grote droom werkelijkheid geworden. Hij zou naar Jupiter gaan met de vliegende schoen. Hij had zijn kleertjes al in de klerenkast binnenin de schoen gehangen, en de eetkasten al volgestopt met bessentaart, bananentaart en nog veel meer lekkere dingen. Ook nam Elwin wat boeken mee voor onderweg. Het mannetje had hem verteld dat er ook een geheim knopje was in een kastje onder de piano wat Elwin in kon drukken als hij wilde slapen. Dan zou de schoen zelf het stuur overnemen. En Elwin kon natuurlijk altijd zelf kiezen tussen de piano en het gewone stuur. Maar meestal was Elwin piano aan het spelen. Dat was toch vaak nèt iets leuker. Het schoentje kon zelf ook praten, maar hij had niet altijd zin om te praten, zei het mannetje. Elwin zat eraan te denken wat vriendjes mee te nemen, zodat hij niet zo alleen zou zijn op de grote reis. Zijn twee muizenvriendjes, Trippelteentje en Donderteentje logeerden nog steeds bij Klaas Vaak, en het leek Elwin een goed plan

om hen mee te nemen. En omdat Elwin nog beter wilde leren pianospelen vroeg hij ook of Kabouter Flapstaart met hem meewilde. En zo gebeurde het. Op een vroege morgen stapten ze in de schoen en gingen op reis naar de grote ster ..Jupiter.

De schoen vloog met een flinke vaart, maar het zou een lange reis worden. Elwin was nog nooit op Jupiter geweest, en wist ook eigenlijk niet wat hij daar kon verwachten. Wèl had Sandra hem een boek over Jupiter meegegeven. Dat had ze in de bibliotheek gevonden. Het was een prachtig boek met prachtige platen. Jupiter was een beetje geel met een grote rode vlek. Het leek wel een beetje op pudding. Plotseling hoorden ze een grote bel rinkelen. Alles werd ineens heel donker, en het leek wel alsof ze een tunnel werden binnengezogen. Donderteentje en Trippelteentje keken door de raampjes naar buiten. Ze zagen rode lampjes in de verte branden, lampjes die steeds dichterbij kwamen. Elwin vond het wel spannend. Kabouter Flapstaart lag te slapen. Ineens begonnen sirenes en zware hoornen te toeteren. Elwin deed zijn handen voor zijn oren. Kabouter Flapstaart schrok wakker : 'Wat is dat ? Wat is dat ?' riep hij. We zijn op Jupiter aangekomen, zei één van de muisjes. Kabouter Flapstaart ging op zijn bed zitten en wreef in zijn ogen. Hij had zo naar gedroomd, zei hij. Ineens werden er felle lichten op hen geschenen, en een stem zei dat ze naar buiten moesten komen. Twee agenten keken door de raampjes naar binnen. 'Twee drokelaren en twee ratten,' riepen ze. 'Pardon mijnheer,' zei Trippelteentje, 'wij zijn muisjes.' Alle vier liepen ze naar buiten. De agenten waren niet echt vriendelijk, en Elwin vroeg hen wat dit had te betekenen. 'Meekomen naar de koning,' zei één van de agenten. De agenten hadden beiden donkere zonnebrillen en helmen op. Elwin werd een beetje boos, en zei : 'Zeg, belhamels, kennen jullie geen manieren ? Kunnen jullie ons eerst niet eens vertellen waar het over gaat ?' Maar opeens kwamen er nog twee agenten op de drokelaren en de muisjes aflopen. Een beetje ruw werden ze beetgepakt en meegenomen. 'Zeg, agent,' zei Elwin, ik ben toevallig Elwin uit de Drokelaar en dit zijn mijn vrienden. Laat ons eens even heel gauw los, anders .. anders ...' Maar verder kwam Elwin niet. Een enorme gestalte stond voor hen. Een grappige, vriendelijke man met een enorme baard, en zo rond als een tonnetje. 'H...Hallo, w..wie bent u ?' vroeg Elwin.

'Ik ben Valle Vaken, koning van Jupiter,' zei de reus. Er straalde zacht licht van hem af, en hij had pretlichtjes in zijn ogen. 'Loop maar met mij mee, dan zal ik jullie mijn paleis laten zien,' zei de reus. En dat deden ze. Alle vier liepen ze achter de grote reus aan, die de koning van Jupiter was. De nare agenten waren gelukkig verdwenen. De koning had een hele grote witte baard, en op zijn hoofd was hij pluizig. Hij leek een beetje op Klaas Vaak, maar was veel groter. Hij had een prachtig geel lichtgevend jasje aan met een blauwe lichtgevende riem. Elwin's ogen werden er helemaal zacht

van, en Elwin werd er een beetje slaperig van. 'Willen jullie wat drinken van het zachte sap ?' vroeg de koning. Maar ze sliepen alle vier al op het zachte tapijt. Daar kwamen vier dwergen aan die hen naar hun kamertjes brachten. Toen Elwin de volgende ochtend wakker werd wist hij niet waar hij was. Na een tijdje nadenken wist hij het weer .. Hij was bij de koning van Jupiter op bezoek, een hele aardige reus ... Wat was zijn naam ook al weer ... Oh ja, ...Valle Vaken ... een prachtige naam, niet alledaags, maar hij was immers op Jupiter, en daar spraken ze op een hele andere manier dan drokelaren.

'Goedemorgen, Elwin,' zei Donderteentje, die aan de andere kant van de kamer zijn bedje had. Trippelteentje en Kabouter Flapstaart lagen in een andere kamer. 'Goedemorgen, Donderteentje,' zei Elwin, en begon de kamer door te wandelen. Wat een prachtige schilderijen hingen er aan de muur. Zoiets had Elwin nog nooit gezien. Van woeste zeeën met reuzen die er in zwommen, en kijk, er druppelde zelfs water van de schilderijen. Ook stonden er veel boekenkasten in de kamer. Elwin opende een boek, maar sloeg het snel weer dicht. De plaatjes bewogen namelijk, net alsof Elwin naar kleine filmpjes zat te kijken. 'Wat wonderlijk allemaal,' dacht Elwin bij zichzelf. En Donderteentje vermaakte zich ook wel. Vanuit het raampje kon het muisje Jupiter goed bekijken. Wat waren ze hoog.

Elwin besloot om eens een kijkje in het paleis te nemen, en stapte de deur uit. Daar stond de koning met een lakei te praten. 'Dag Elwin,' zei de koning, 'kom je mee ontbijten ?' De lakei had de tafel vol gezet met taart en andere lekkere dingen. De kok had er de hele nacht aan gewerkt. Toen opeens keek de koning Elwin heel ernstig aan. 'Elwin,' zei hij, 'kun jij wat voor mij doen ? In reuzenland maken de reuzen steeds ruzie, en doen elkaar verdriet, omdat er maar één bakker woont die taarten kan maken. Ze maken ruzie om de taarten, en de arme bakker moet dag en nacht werken om reuzenland rustig proberen te houden, maar het helpt niet. Er zijn wel andere bakkers die taarten maken, maar die lusten ze niet. Ze lopen de hele dag met die taarten naar elkaar te gooien. Er is maar één echte taartenbakker, en die heeft hier in het paleis gewerkt. Er zijn hier in het paleis vele taartenbakkers. Zou jij een paar van die taartenbakkers mee willen nemen naar reuzenland ?' Dat wilde Elwin wel doen. Elwin wist nog precies waar reuzenland was, en in de tussentijd konden Kabouter Flapstaart en de muisjes op Jupiter blijven logeren.

Zo gezegd zo gedaan. In de avond liep Elwin met vijf taartenbakkers naar de vliegende schoen toe, die in de grote scheepvaartskelder van het paleis lag. De schoen lag in het water, en ze moesten eerst een tijdje varen om Jupiter uit te komen.

Toen Elwin in Aldebaran aankwam vloog hij naar de toren van het poppenkasteel. Niet lang daarna was hij in reuzenland. En ja hoor, daar zag Elwin het gebeuren. Grote reuzen die met taarten gooiden. Ze zaten onder de taart. Al snel zat de vliegende schoen ook onder de taart, en Elwin stak z'n hoofdje naar buiten en riep : 'Stop daarmee, er komen vijf nieuwe bakkers bij.' Maar de reuzen lachten hem uit : 'Ha, een pratende schoen. Zullen we daar eens even mee voetballen ?'

'Nee !' riep Elwin, 'wij komen om jullie te helpen. De koning van Jupiter heeft ons gestuurd.' Maar de reuzen gooiden de schoen al in het rond. En Elwin werd erg duizelig. 'Wie is die koning dan ?' riep één van de reuzen ... 'Valle Vaken !' schreeuwde Elwin ... 'Huh, Valle ? Die heeft de beste taartenbakkers van allemaal,' zeiden de reuzen. En ze zetten direct de schoen op de grond. Maar och, wat waren die taartenbakkers duizelig. Voorlopig konden ze geen taarten bakken. Maar de reuzen waren erg blij en gaven elkaar een hand. De taartenbakkers kregen elk een huisje in reuzenland, en de andere taartenbakker was zo blij dat hij nu hulp had gekregen. Elwin besloot nog even te blijven om te kijken of alles goed zou gaan, en ja hoor, het werd weer rustig in reuzenland. Elwin had zoveel taart gegeten dat hij voorlopig geen taart meer kon zien.

Onderweg terug naar Jupiter waren er zoveel stormen dat Elwin niet goed meer kon zien. Elwin werd zo duizelig en zo naar, dat hij op het knopje onder het pianootje drukte, en op zijn bedje ging liggen. Nu moest de schoen zelf maar sturen. Elwin kon

het niet meer. Maar de stormen waren te sterk. Het bulderde buiten, en al gauw werd het schoentje in de ruimte gezogen met zo'n vaart, dat het schoentje niks meer kon doen.

Elwin was inmiddels in diepe slaap gevallen. Waar zouden de stormen Elwin toch naar toe brengen ? In de verte bulderden orkanen waar het schoentje naartoe werd gezogen, al slingerend door de lucht heen. Waar zou Elwin terecht komen ?

Met een grote bons viel het schoentje ergens op de grond. Elwin werd wakker van de klap. Was dit Mercurius ? Het was hier overal groen. Elwin stapte uit de vliegende schoen. Het leken wel groene woestijnen. En er was niemand in de buurt te bekennen. Elwin was helemaal alleen. Zou de motor het nog wel doen ? Elwin probeerde de schoen te starten, maar hij kon het ding niet op gang krijgen. Wacht eens even, daar zat een knopje dat Elwin nog niet geprobeerd had. Het was een knopje om de schoen te laten rijden. En ja hoor, de schoen begon te rijden als een auto. Er waren wieltjes onder de zool gekomen, en Elwin ging in volle vaart door de wildernis heen. Na uren rijden was er nog steeds niets in zicht gekomen. Waar was Elwin toch terecht gekomen ? Elwin begon een beetje verdrietig te worden. Hij wilde weer terug naar Jupiter. Opeens dacht Elwin aan de toverdobbelsteen en het speelbordenboek. Er zat ook een speelbord van Jupiter tussen. Elwin gooide met de dobbelsteen en joefffff ... daar verdween Elwin in het niets, en kwam met de schoen in het paleis van Valle Vaken terecht, de koning van Jupiter. Ze waren erg blij Elwin te zien. De twee muisjes en Kabouter Flapstaart hadden ook veel meegemaakt, dus ze hadden elkaar veel te vertellen. Nu moest de motor van de vliegmachine gerepareerd worden, en daar wist de koning wel wat op. Hij haalde zijn beste schoenmaker en beste monteur erbij. Na korte tijd konden Elwin en zijn drie vriendjes weer vertrekken. Het was een prachtige vakantie op Jupiter, en Elwin bedankte de koning en vloog weg in de vliegende schoen.

Sandra stond in de tuin op hen te wachten. Ze hoorde zulke prachtige muziek in de lucht. Kabouter Flapstaart zat achter het pianostuur. 'Dag Elwin, hallo muisjes, en dag Kabouter Flapstaart, wat fijn dat jullie er weer zijn,' zei Sandra. Het mannetje van de vliegende schoen was er niet. Hij was bij Klaas Vaak op bezoek.

Hoofdstuk 9. Goede Raad van de Ofion

Er zaten twee uilen hoog in een boom aan de overkant van de straat. Elwin keek naar buiten. Hij zat z'n krantje te lezen. Sandra stond in de keuken. Ze was een cake aan het bakken. Vanmiddag zou de koning op bezoek komen, de koning van de Drokelaar. Het mannetje van de vliegende schoen zou een tijdje bij Klaas Vaak logeren, en zou dan een huisje in het drokelaarbos krijgen, vlak bij Klaas Vaak in de buurt. Professor Klapwater had er een tweede schoen bijgemaakt, met het enige verschil dat het een groene schoen werd, in plaats van een rode. Deze zou bij het mannetje in een grote schuur achter zijn huisje komen in het bos. Elwin mocht de rode vliegende schoen houden. Die zou een tijdje bij Elwin in de tuin staan, en als Elwin een grote schuur had gebouwd, dan kon de schoen in de schuur staan. Professor Klapwater zou de schoen veel groter maken, zodat Elwin nog meer vriendjes mee zou kunnen nemen.

Klokslag één uur belde de koning aan. Elwin deed open. 'Wilt u een stukje cake ?' riep Sandra. 'Het is bosbessencake van de bosbessen die Elwin uit het bos van Jupiter heeft meegenomen.' Kabouter Flapstaart en de twee muisjes hadden namelijk een heleboel bessen geplukt in het bos van Jupiter, toen Elwin de taartenbakkers naar Reuzenland moest brengen. De koning glimlachte. Hij wist dat Sandra zulke beste cake kon bakken. 'Ja, geef mij maar een plakje,' zei de koning, en liep de huiskamer binnen. Elwin wees naar buiten, en zei : 'Koning, er zitten twee uilen in de boom. We hebben hoog bezoek.' De koning begon te grinniken. Sandra had ook kruisbessenthee gemaakt, erg zure thee. 'Die bessen van Jupiter smaken goed, Elwin,' zei de koning. 'Zeg Elwin, ik heb een vraag aan jou. Weet jij ..waar het kasteel van Doornroosje ergens is ?' Elwin begon diep na te denken. 'Nee, koning, dat zou ik niet weten.' De koning keek Elwin strak aan. 'Elwin, ken jij dan het verhaal van Doornroosje ?' Plotseling werd er op de deur geklopt. Het was Kabouter Flapstaart die zou komen om pianoles te geven. Kabouter Flapstaart maakte een diepe buiging en deed zijn mutsje af. 'Dag, koning, hoe maakt u het,' zei hij. De koning vroeg aan Kabouter Flapstaart : 'Zeg Kabouter Flapstaart, weet jij misschien waar het kasteel van Doornroosje is ?'

Kabouter Flapstaart begon te glunderen. 'Ja, dat weet ik. Dat is dichtbij tante Hogebes, achter het drokelaarbos.'

'Zeg, Kabouter Flapstaart,' zei de koning, 'zou jij Elwin daar voor mij naar toe willen brengen. Ik heb daar namelijk een karweitje voor hem. Als Elwin dat wil tenminste.'

'Maar natuurlijk koning,' zei Elwin direct. 'Het is altijd een hele eer om voor u op reis te gaan.' Ook Kabouter Flapstaart wilde wel doen wat de koning van hem vroeg. Wat zou Kaboutervrouwtje Framboosje daar blij mee zijn dat hij iets voor de koning mocht doen. En daar kwam Kaboutervrouwtje Framboosje binnenlopen met een boek. 'Het spijt me dat ik zomaar zonder te kloppen binnenloop, maar ik schrok zo van twee uilen die voor me langs vlogen.' Kabouter Flapstaart was het lesboek vergeten, waaruit hij altijd voorlas. 'Hier Kabouter Flapstaart, je boek. En kom je snel weer thuis ? Ik heb lekker voor je gekookt. En ... maar wie hebben we daar ? Dag koning, hoe maakt u het ?' De koning maakte een kleine buiging. Kaboutervrouwtje Framboosje was een schilderes die al veel schilderijen voor het koninklijk paleis had gemaakt. 'Wat fijn je weer eens te zien, Kaboutervrouwtje Framboosje,' zei de koning. 'Ik moet snel weer weg,' zei Kaboutervrouwtje Framboosje, 'ik ben heel druk met koken.' En daar ging ze, terwijl ze haar hoedje heel stijf op haar hoofd drukte. Het waaide buiten nogal hard ineens.

'Koning,' zei Elwin, 'wat is dat dan voor een karweitje wat ik op het kasteel van Doornroosje moet doen ?' En toen begon de koning te vertellen. Eerst begon hij het verhaal van Doornroosje te vertellen, hoe ze zich prikte aan de spoel van het spinnenwiel op de torenkamer, en in een diepe slaap viel. Ze sliep wel honderd jaar. Het was een toverspoel. En nu hingen er overal in het kasteel gouden toverspoelen, maar ze zaten veilig in lantaarntjes, zodat niemand zich er meer aan kan prikken. 'Ze gebruiken het daar nu voor toverlicht, dat is heel zacht licht in allerlei zachte kleuren, en je slaapt er zo lekker van, maar nu gelukkig geen honderd jaar,' lachte de koning. 'Ik zou wel een paar van die lantaarnen in mijn paleis willen hebben, en ik zou graag in ieder drokelarenhuis zo'n lantaarn willen laten hangen, voor elke drokelaar die dat wil natuurlijk. Het is een toverlantaarn waar het huis groter van wordt. Er komen dan vanzelf nieuwe meubeltjes bij en de meubeltjes die er al stonden veranderen gewoon mee. Dan worden ze groter en kun je er veel meer mee doen.'

Dat vond Elwin een prima prachtig plan. Kabouter Flapstaart had wel een busje waarmee ze naar het kasteel konden reizen. Maar als veel drokelaren zo'n lantaarn in huis wilden hebben, hadden ze aan één busje natuurlijk niet genoeg. Ze zouden eerst eens even een kijkje nemen in het kasteel. Dan zouden ze eerst even bij tante Hogebes op bezoek gaan, en daarna op naar het kasteel. Het was een lange, lange rit door het bos, toen Elwin en Kabouter Flapstaart de volgende ochtend vroeg vertrokken. De twee uilen vlogen achter de bus aan, en terwijl Kabouter Flapstaart aan het stuur zat, keek Elwin vaak door het raampje naar de uilen. Na een tijdje kwamen ze bij tante Hogebes aan. Ze woonde in een hoog huis, en je moest een heleboel trappen lopen om er te kunnen komen. Tante Hogebes stond al in de deuropening. Ze had een hele grote prachtige bril op, en een jurk in allerlei kleuren.

In het huis stonden een heleboel kooien met vogels erin. Elwin vond het een beetje zielig voor die vogeltjes, maar tante Hogebes zei dat er een luikje in de bodem van de kooien zat, waardoor de vogels wanneer ze maar wilden door konden vliegen. Dan kwamen ze in een lange tunnel terecht die hen naar buiten bracht. En ja hoor, daar zag Elwin al een vogeltje wegfloepen. Zo ging dat heen en weer. Telkens kwamen er weer nieuwe vogeltjes erbij, en soms zaten ze met z'n tweeen in een kooitje. Tante Hogebes gaf ze altijd te eten, en sprak de vogeltjes altijd toe.

Kabouter Flapstaart begon te vertellen over het kasteel. Maar tante Hogebes zei : 'Mijn jongen, je zult die lantaarns nooit meekrijgen, want die zijn van het kasteel. Er wonen daar nu anderen, en iedereen die het kasteel wil bezoeken wordt weggejaagd. Ja, zelfs de honden worden er op afgestuurd, dus ga er maar niet naartoe, lieve jongen. Jullie mogen hier wel een tijdje logeren.'

'Geen sprake van,' zei Elwin. 'Het kasteel van Doornroosje moet open blijven voor iedereen, en als het kasteel zoveel lantaarns heeft, dan kunnen er best wel een paar naar de koning toe en naar wat andere drokelaren.' Kabouter Flapstaart knikte. 'Ah daar zijn mijn twee uiltjes weer,' zei tante Hogebes. En Elwin en Kabouter Flapstaart zagen ineens de twee uilen die hen de hele tijd gevolgd waren nu in de kooien zitten.

Ze kwamen dus hier vandaan. 'Het zijn de uilen van het kasteel van Doornroosje,' zei tante Hogebes. 'Hallo Elwin,' zei één van de uilen. 'Wij willen je wel helpen om in dat kasteel te komen. Er wonen daar nu heksen, en een draak, met een heleboel hondenwachters.'

'Dat wilde ik ze net vertellen,' zei tante Hogebes.

'Maar waar is Doornroosje nu ?' vroeg Elwin.

'Doornroosje wordt door de draak opgesloten gehouden in één van de slaapkamers van het kasteel. Daar staat een piano met vuurvlammen, die prinses Doornroosje van de draak moet bespelen om het kasteel te verwarmen en de draak rustig te houden,' zei tante Hogebes. 'De vogels van het kasteel hebben zo'n medelijden met haar, en ze komen vaak bij tante Hogebes om te vertellen hoe het met Doornroosje gaat,' sprak één van de uilen. 'Zolang Doornroosje slaapt moet één van de heksen voor de draak verder spelen, en Doornroosje kan daarom moeilijk slapen. Soms wilde ze wel weer eens voor honderd jaar slapen.'

Elwin kreeg erge medelijden met die arme prinses Doornroosje. Tante Hogebes zei dat het zo'n lief kind was. Ze was altijd erg goed voor de vogels.

`Ik heb ook nog een vissenkamer,' zei tante Hogebes. 'Kom maar mee.' En ze moesten door een lange, hoge gang lopen, waar allemaal kasten stonden met gouden spulletjes erop. In die kasten lagen veel boeken, en sommige kastjes waren op slot. Er lag een lang tapijt op de vloer, wat wel een beetje leek op het vliegende tapijt waar Elwin eens mee gevlogen had. Aan het einde van de gang stond de deur open. En toen ze daar binnenkwamen zag Elwin allemaal grote aquariums staan. 'Die leiden naar de rivier,' zei tante Hogebes, 'zodat de vissen kunnen komen en gaan.' Elwin keek vol verbazing in het rond. 'In de kamer erachter komen de grotere vissen,' zei tante Hogebes. Elwin durfde er bijna niet aan te denken. Dat moest wel een hele grote kamer zijn. Tante Hogebes liep trippelend naar binnen. Haar lange sjaal gooide ze nog eens goed over haar schouder heen. Het leek wel een beetje op een sprei. Ook Kabouter Flapstaart liep naar binnen. Hij was daar al zo vaak geweest, al sinds hij een baby was, en kende daarom niet de angst die Elwin had. Hier waren de walvissen, de haaien, de orca's, octopussen, inktvissen en allerlei andere grote vissen, ook vissen waar Elwin nog nooit van had gehoord. 'Dag schatjes,' riep tante Hogebes. En Kabouter Flapstaart liep lachend naar één van de grote hoge ramen toe. Het was een grote ruimte, en tante Hogebes zei dat de tunnels van deze aquariums naar de zee leiden. Elwin griezelde er een beetje van. 'Je zou zo'n ding maar in huis hebben,'

dacht hij. Maar toen hij de vriendelijke vissen zag, begon Elwin zich al weer wat beter te voelen. Kabouter Flapstaart had hier vaak gedoken om met de vissen te spelen en met hen te spreken. Elwin besefte dat de dieren hier bij tante Hogebes veilig waren.

Nu waren er ook vissen die 'ofions' heetten. Dat waren kruisingen tussen een haai en een octopus. Ze zagen er bijna net zo uit als haaien, maar hadden vaak grote vlekken. Ze waren erg vriendelijk en Elwin zou wel eens een ritje op een ofion willen maken. De tunnel van het ofion-aquarium, zo zei tante Hogebes, leidde helemaal tot de rivierkelder van het kasteel van Doornroosje. Daar gingen de heksen wel eens ofions voeren. Och, die heksen waren helemaal niet zulke nare heksen. Ze waren ook opgesloten door de draak. En och, wat moesten ze altijd hard werken in het kasteel. Rondom het kasteel waren grote hekken, en het kasteel was vol met honden. Zij moesten het kasteel bewaken. Elwin vond het eigenlijk wel erg zielig voor de heksen. De heksen waren vaak erg verdrietig, want iedereen buiten het kasteel dacht dat de heksen slecht waren. Maar de heksen moesten voor de draak werken.

'Bah, wat een gemene draak,' dacht Elwin. 'Wat zou het mooi zijn als de ofions mij naar de rivierkelder van het kasteel brachten.' Maar tante Hogebes had gezegd dat er hekken tussen de onderaardse rivier en de voederplaats stonden. De heksen konden zo niet ontsnappen. Elwin raakte er erg verdrietig van, en leunde even tegen het dikke glas van het ofion-aquarium aan. 'Psst... Elwin,' fluisterde één van de ofions, 'wij willen je wel helpen, hoor.' Elwin was erg verrast dat hij de ofions kon verstaan, en hij fluisterde terug : 'Dag lieve, lieve ofion, hoe moeten we dan in het kasteel komen, als er hekken zijn van de grond tot het plafond ?' De ofion zwom dichter naar Elwin toe, en zei : 'Elwin, luister goed. Er is een geheime tunnel die helemaal tot de kamer van de draak leidt. Deze kamer is verbonden aan de kamer van Doornroosje, en vanuit die kamer bewaakt de draak haar. Deze drakenkamer is erg heet, en als wij door die tunnel zwemmen dan wordt het water steeds heter en heter totdat het kookt. Aan het einde van die tunnel verandert al het water in lava en tussen de drakenkamer en de lava-rivier is een heel hoog hek. Alleen vuurvissen kunnen hier komen. De draak kijkt daar vaak naar.'

'Wat zijn vuurvissen ?' vroeg Elwin. 'Dat zijn vissen die in het vuur kunnen leven, in lava,' fluisterde de ofion weer, 'vissen zoals drakenvissen, lavaslangen, en ook sommige ofions kunnen daar komen.' Elwin vond het allemaal wel erg spannend. 'Kunnen die vissen ook praten ?' vroeg Elwin. 'Nou,' zei de ofion, 'vaak wel, maar in een heel moeilijke taal.'

'Hoe komen we dan over dat hek heen,' vroeg Elwin, 'en wat als de draak ons opeet ?' De ofion sprak ernstig : 'Je zult helemaal alleen over het hek moeten. Er zal een uil meemoeten om een touw aan de top van het hek vast te maken, zodat je omhoog kan klimmen, en een touw aan de lamp van de draak waarmee je over hem heen naar de kamer van prinses Doornroosje kunt slingeren. Die lamp hangt vol met gouden spoelen in allerlei kleuren die heel fel licht uitstralen, en daar zitten geen lantaarns omheen, dus je mag die niet raken, want dan slaap je wel honderd jaar.'

Nou, daar had Elwin ook niet zoveel zin in, om honderd jaar te slapen. Hij had wel andere dingen te doen dan dat. Maar dat was allemaal wel heel erg griezelig. En wat als hij in de kamer van prinses Doornroosje zou zijn ? Daar wist de slimme ofion wel wat op : 'Elwin, als je dan eindelijk in de kamer van de prinses bent, dan moet je het touw niet loslaten, maar de prinses pakken en terugslingeren over de draak naar het hek, en dan snel met het touw boven het hek naar beneden klimmen. Nou dat was een goed idee. Er was wel een vuurofion in de buurt om Elwin en één van de uilen door de geheime tunnel te brengen tot vlak naast de kamer van de draak in het kasteel. Zodra het water heter werd moest Elwin er natuurlijk voor zorgen het water niet meer te raken en goed op de rug van de ofion blijven zitten, samen met de uil.

Elwin stapte in het aquarium en ging boven op de rug van een vuurofion zitten. De vuurofion spoot water, en Elwin moest er even om lachen. Het was zo'n grappig gezicht. De vuurofion voelde warm aan, en was erg vriendelijk. En daar kwam één van de uilen ook al aanvliegen. Dat zou spannend worden. Zou het lukken prinses Doornroosje te bevrijden ?

Eerst zouden ze een stukje onder water moeten zwemmen. Elwin zag onder water twee gaten. Eentje leidde naar de zee, en de ander naar het kasteel. Er zaten veel bladeren langsheen, en het gat was niet erg goed zichtbaar. Elwin had zijn adem diep ingehouden, en de uil zat tegen hem aan. Ze hielden de vin van de vis goed vast. Toen ze in de tunnel waren zwom de vis omhoog. Het water was hier al een beetje warmer geworden. Elwin had eigenlijk heel veel zin gekregen om even te zwemmen. Het water was hier zo helder en fijn. Verderop bubbelde het water zacht, en er dreven veel bladeren om hem heen. Ook prachtige bloemen groeiden hier. Het leek wel een toverrivier onder de grond. Er speelden een heleboel kikkers op de leliebladeren en allerlei andere soorten bladeren, en er zoemden bijtjes in het rond. Wat een prachtige tunnel. Elwin keek zijn ogen uit. Langs de kanten groeide mos en groen kruid met een betoverende geur. Elwin hield de vin goed vast, want het begon steeds warmer en warmer te worden. Snel haalde hij zijn beentjes uit het water, en de vis begon nog hoger op te stijgen. Elwin mocht absoluut het hete water niet meer raken. De uil zat op de top van de vin en keek strak vooruit. In de verte zagen ze stromen van lava,

alsof er een vulkaan in de buurt was. Elwin kreeg even de rillingen. Wat zag dat er toch griezelig uit. Daar zou hij niet graag in willen zwemmen. Elwin griezelde bij het idee. Er waren hier en daar wat kleine watervalletjes van lava, maar hoe verder ze kwamen, hoe groter die watervallen waren.

Het begon steeds heter te worden en Elwin begon naar lucht te happen. Elwin werd er een beetje naar van. Hij zou toch niet ziek worden ? De zweetdruppeltjes liepen van zijn wangetjes en zijn voorhoofd. Hij nam even een slokje water uit de kruik die tante Hogebes hem mee had gegeven. Dat hielp niet echt veel. De kruik was al bijna gloeiend heet geworden. Elwin dacht dat hij flauw zou vallen. Maar dat mocht niet gebeuren, want dan zou hij in de lava kunnen vallen. 'Meneer de uil, help me !' riep Elwin. De uil merkte wel dat Elwin het erg moeilijk had. Hij vloog op en nam Elwin mee in de lucht. De uil was niet zo groot en kon Elwin niet te lang in de lucht houden, maar de uil vloog zo snel dat Elwin het een beetje kouder kreeg. Elwin hield de uil goed vast, en ook de uil had Elwin stevig in zijn grip.

Ah, dat hielp. Elwin voelde zich al een beetje beter. Wat kon die uil toch snel vliegen, en het gewapper met zijn vleugels bracht een koele wind. Ook toen Elwin weer op de vis zat bleef de uil flink met zijn vleugels wapperen op de top van de vin. Er groeiden hier allerlei bloemen. Deze zagen er heel anders uit dan de andere bloemen. Deze bloemen kronkelden veel meer, en hadden allerlei stekelige blaadjes. In de verte lagen er blaadjes op de lava waar vuurkikkers op speelden. De kikkers hadden hele lange lichaampjes en waren teerzwart. Elwin glimlachte. Wat een prachtig gezicht. Wat een stoom was er hier, maar Elwin was gelukkig vergeten hoe heet het hier was. De vis begon zelfs koud aan te voelen. 'Elwin, dat komt omdat je huidje eraan gewend raakt,' zei de vis. Elwin glimlachte. En eindelijk kwamen ze aan bij het hek. De uil vloog naar de top van het hek om het touw vast te maken, en maakte ook een touw vast aan de gevaarlijke lamp, en legde het touw over het hek heen. Elwin zag de draak al liggen in een diep gat in de kamer. Met zijn nek en zijn hoofd lag hij in de kamer van Doornroosje, en Elwin zag hoe Doornroosje op de piano speelde. Ze had een lichtblauwe jurk aan met gouden draden. Ze zag er zo verdrietig uit. Elwin moest bijna huilen. Wat een lieve prinses, zeg. Een paar vogeltjes zaten op de piano, en ze keek hen zo vriendelijk aan. Het was net alsof ze ook voor de vogeltjes speelde.

Over haar wangen rolden tranen, dikke tranen. Haar haar was door de war en ze had doornige roosjes in haar wilde haren. En oh, wat was dat ? Telkens als een traantje de grond raakte, veranderde het in een gouden bal en rolde in de lavageul. Deze lavageul lag om de draak heen, en door de lava werden de gouden ballen omgesmolten tot

lantaarntjes. Elwin greep het touw vast en begon te klimmen. Het was een hoog hek. Toen hij aan de top was gekomen, pakte hij het andere touw en slingerde over de draak heen. De draak was erg slaperig en had het nog niet in de gaten, maar daar raakte het touw één van de spoelen aan en knapte. Elwin viel naar beneden en de draak was ineens klaar wakker. Met een klap kwam Elwin op de rug van de draak terecht. Hoe zou dat aflopen ?

Nu was Elwin in grote nood. De draak begon vuur te spuwen en te brullen. Doornroosje schrok er erg van, en Elwin zag hoe ze haar handjes tegen haar gezichtje aandrukte. Daar kwam de uil aangevlogen en probeerde Elwin te bereiken, maar de draak sloeg woest met zijn staart om zich heen. Het begon weer erg heet te worden. Elwin snakte naar adem. Plotseling begon de prinses een heel vreemd deuntje te spelen, en de draak werd weer rustig en viel in slaap. 'Pssst..,' fluisterde Elwin, 'prinses Doornroosje, we komen je helpen, hoor.' Maar de prinses hoorde het niet. Zo druk was ze bezig met pianospelen. Het was betoverende muziek. Elwin werd er zo rustig van. 'Dit moest Kabouter Flapstaart eens horen,' dacht Elwin. Elwin zat nog steeds op de grote rug van de draak en liep heel voorzichtig over de lange nek naar de kamer van Doornroosje. De kamer was betoverend prachtig. De vogeltjes staarden Elwin aan, en het leek wel alsof elke seconde duizend jaar duurde. Over het hoofd van de draak liep Elwin naar de piano met de vuurvlammen toe. De grond was heel heet, en Elwin's voetjes gloeiden in zijn schoentjes. Het gezichtje van de prinses was vuurrood en ze had haar ogen dicht. 'Prinsesje, lief prinsesje,' zei Elwin zachtjes. 'Kom je mee met mij ? Dan gaan we naar de Drokelaar, waar je in het gras kunt spelen. Waar je taart van Sandra kunt eten, en waar je op bezoek kunt bij Klaas Vaak.' Heel voorzichtig draaide de prinses haar hoofdje naar Elwin, maar ze had nog steeds haar oogjes dicht en speelde nog steeds verder. Er schoten tranen in ogen. Wat was de prinses lief.

Ineens was er een enorme knal, en vijf heksen gleden door een luik uit de muur. 'Wat moet dat hier,' krijste één van de heksen. 'Wij mogen hier géén enkel bezoek ontvangen.' Elwin maakte een diepe buiging en nam zijn mutsje af. 'Ik ben geen bezoeker. Ik kom jullie bevrijden van de boze draak.' De heksen begonnen te lachen. 'Ha, dat is onmogelijk. Hij zal je opeten of in een hond veranderen,' schreeuwde een andere heks. 'Dat doet hij met iedere drokelaar die ons probeert te bevrijden.' En toen begreep Elwin het opeens. Die honden waren betoverd. 'Shhht...' fluisterde een derde heks .. terwijl de eerste weer zei : 'of hij verandert je in een vuurvis of een vuurkikker..' Ineens werd Elwin heel koud van binnen ... 'Zou de vuurofion dan ...' nee, Elwin durfde er niet aan te denken. Plotseling werd de draak weer wakker, en

hoe Doornroosje ook verder speelde, de draak was niet meer stil te krijgen. Woest was hij. Woest begon hij met z'n staart te slaan, en één van de heksen werd geraakt en viel op de grond. Vuurvlammen kwamen uit zijn mond, en de kamer was vol van rook. Oh, Elwin kon bijna geen adem meer halen. Maar wat was dat ? Plotseling zag Elwin wat bewegen in de verte op het hek.

Het was Kabouter Flapstaart met de andere uil. De uil was iets groter dan de andere uil, en met gemak bracht hij Kabouter Flapstaart naar de overkant waar Elwin en de heksen stonden. Doornroosje was inmiddels van angst flauwgevallen, en snel ging Kabouter Flapstaart achter de piano met de vuurvlammen zitten. Nog nooit had Elwin iemand zo prachtig piano horen spelen. Zo had Kabouter Flapstaart het nog nooit laten horen. Het was échte drakenmuziek, en de draak viel ditmaal in zo'n diepe slaap dat hij zijn hoofd en zijn nek helemaal uit de kamer terugtrok in zijn kuil. Hij rolde zichzelf helemaal op als een slang en zakte heel ver weg in de diepte. Het vuur brandde ditmaal zo hevig dat de zijkanten van het grote hek begonnen te smelten en het zware hek viel met een enorme klap op de kuil. De muren van de drakenkamer begonnen ook in te zakken en het hele plafond stortte naar beneden op de drakenkuil. Elwin en de heksen konden net op tijd opzij springen, en ze hoorden een enorme plons. De draak was heel diep in de grond gezakt, en in een meer van lava terecht gekomen. Het hele kasteel trilde ervan. Kabouter Flapstaart vertelde dat het kasteel op een vulkaan was gebouwd, en dat de draak van die vulkaan zo kwaad was geworden, dat hij naar boven kwam om in het kasteel te wonen.

'Konden ze dat kasteel dan niet beter op een andere plaats bouwen ?' vroeg Elwin.
'Ja,' zei Kabouter Flapstaart, 'dat zou beter zijn geweest.' De muziek was zo prachtig en betoverend dat de gevallen heks en prinses Doornroosje heel langzaam rechtop gingen zitten. Een andere heks gaf hen een glaasje water. Ineens kreeg Elwin een idee. Ze zouden aan de koning van Jupiter, die een hele grote reus was, vragen of hij het kasteel een eind wilde verplaatsen, ver weg van de vulkaan, zodat de draak er geen last van zou hebben. Dat zou een goed plan zijn. De heksen knikten.

Zo gezegd zo gedaan. Met de gouden toverdobbelsteen en het speelbordenboek wat Elwin van de toverdwerg Bilmageln had gekregen, hadden ze de reus snel bij het kasteel. Het was voor de reus natuurlijk niet zo moeilijk om het kasteel te verplaatsen. 'Elwin, waar zal ik het kasteel van Doornroosje naar toebrengen ?' vroeg de vriendelijke reus. 'Daar wist Elwin wel antwoord op en begon te glimlachen : 'Zet het maar naast het paleis van de koning van de Drokelaar. Daar zullen hij en de koningin heel erg blij mee wezen.' En zo gebeurde het. De koning was hier enorm blij

mee, zo'n kasteel vol toverlantaarns, en nog wel het kasteel van Doornroosje. Maar degene die hier het allergelukkigst mee was, was natuurlijk de draak zelf. Nu hoefde hij niet meer boos te zijn, en kon eindelijk rustig in zijn vulkaan wonen. Vrolijk spoot hij zijn vuur, en Elwin en zijn vrienden keken veilig en tevreden op een afstand. De draak werd één van Elwin's beste vrienden ... en alle betoverde honden, vissen en kikkers werden weer teruggetoverd in drokelaren. En och, wat was er een feest in de stad. Zoveel vermiste drokelaren die al zo lang zoek waren geweest waren nu weer terug : burgemeesters, boswachters, agenten, kinderen, juffrouwen, meesters en dokters, teveel om op te noemen.

Kaboutervrouwtje Framboosje de schilderes mocht schilderijen voor het kasteel schilderen, en ook mocht ze de toverlantaarns beschilderen die in het paleis van de koning kwamen en in de drokelarenhuisjes. Elwin kreeg er ook eentje in huis. En er gebeurde iets wonderlijks. Elke verdieping had nu een eigen badkamer, en Elwin had nu een gouden telefoon. De keuken was drie of vier keer groter geworden, en er waren kamers bijgekomen. Elwin ging het bad direct uitproberen. Het leek wel een beetje op een klein zwembad. En als Elwin op een knopje drukte kwamen er allemaal goudvisjes tevoorschijn. Dat was wel echt een toverbad. Terwijl Sandra het bad op een verdieping hoger uitprobeerde. Wat een bijzondere dag.

Hoofdstuk 10. Eind goed, al goed

Nog nooit had Elwin zo lekker geslapen die nacht. Klaas Vaak had in de huisjes de toverlamp met de gouden spoel erin zien hangen, en wilde er ook wel één in zijn huisje. De koning wilde een hele speciale voor Klaas Vaak laten schilderen. Kaboutervrouwtje Framboosje was druk bezig op haar zoldertje. Ze had er twee arenden opgeschilderd, met een heleboel planeten er omheen. Vlak boven de arenden had ze een groengouden zon geschilderd en een oranjegouden zon. Wat een prachtige lantaarn was het aan het worden. Wat zou Klaas Vaak hier blij mee zijn. Plotseling tikten er twee uilen op het raam. Kaboutervrouwtje Framboosje glimlachte, en begon ook twee uiltjes op de lantaarn te schilderen. Kabouter Flapstaart was in de keuken aan het koken, terwijl prinses Doornroosje achter de piano zat. Klaas Vaak zat op de bank de krant te lezen. Wat was het een drukte in het huisje van Kabouter Flapstaart.

Plotseling kwamen de twee uilen op de vensterbank zitten bij het raam. 'Dag uiltjes,' zei Klaas Vaak. Buiten stopte een koets. Het was de koning. Hij had ook de koningin meegenomen. Er werd gebeld voor Kabouter Flapstaart. Het was tante Hogebes aan de telefoon : 'Jongen, ik ben zo trots op je. Ik ben nog nooit zo trots op je geweest.' Kabouter Flapstaart kreeg er een kleur van. De koningin had het koken even van hem overgenomen. De koningin kon ook zo goed koken. Met z'n allen gingen ze bessenpudding eten. De reus van Jupiter had weer zoveel bessen meegenomen dat ze er wel honderd puddingen en taarten van konden maken.

Ook was het feest op de toverschool. De Drokelaar was weer een paar tovenaars rijker geworden nu lang verdwenen tovenaars terug gekomen waren. Konden tovenaars dan ook betoverd worden ? Ja, soms wel. Daar kon Elwin wel over meepraten. Er werd veel bessensap gedronken en veel met elkaar gepraat. Iedereen was blij dat het zo goed was afgelopen. Doornroosje zou een groot toverpiano-concert geven in de grote kerk naast het paleis van de koning. Kabouter Flapstaart zou op de electrische gitaar spelen op de achtergrond. Ja, Kabouter Flapstaart kon vele muziekinstrumenten bespelen. Ook in deze grote kerk hingen vele schilderijen van Kaboutervrouwtje Framboosje. De koning en de koningin vonden het prachtig. Ze zaten helemaal achterin de zaal, en Klaas Vaak zat naast hen. Elwin en Sandra zaten op één van de balkonnen, zodat ze alles goed konden zien. Wat waren ze trots op Kabouter Flapstaart en Doornroosje. Alles zou op een grammofoonplaat worden gezet, zodat alle drokelaren het ook thuis konden beluisteren. Er werd ook een grammofoonplaat opgestuurd naar tante Hogebes, en natuurlijk naar ..de draak. Kaboutervrouwtje Framboosje had een prachtige voorkant geschilderd voor de plaat.

Op de plaat stonden Doornroosje en de draak geschilderd. Doornroosje achter de piano en de grote draak die erachter zat. Doornroosje was veel van de draak gaan houden, en zou hem zo nu en dan bezoeken.

De heksen waren aan het werk in het huisje van Klaas Vaak. De nieuwe toverlamp hing er al. Twee arenden zaten op het dak, terwijl de zon op hen scheen. Het was weer een prachtige dag, en het zou niet de laatste wezen.

Hoofdstuk 11. Er gebeurt iets verschrikkelijks

Sandra zat achter de piano. Ze had een liedje voor Elwin gemaakt :

Elwin, aardig en fijn. Vuurvliegjes volgen jou in een fontein. Jij houdt van alle bloemen, en de bijtjes die daar zoemen, Oh Elwin kom steeds weer.

Jij houdt van alle dieren, en jij gaat graag op reis, om dwerg en elf te helpen, en je beleeft veel avonturen, en je komt altijd op tijd, Oh Elwin met je gouden hart in zoveel mooie kleuren, om bloemen op te beuren, oh Elwin dat ben jij.

Oh, Elwin dat ben jij, jij maakt ons oh zo blij. Wanneer wij ons bang voelen, kom jij om ons te tonen, dat alles weer zal bloeien, ook na een tijd van regen, er komt weer zonneschijn.

Oh Elwin dat ben jij, jij maakt de bomen oh zo vrij, en je gouden hand van boven, doet ons weer sterk geloven, in gouden zonneschijn.

Elwin klapte in zijn handen. Hij liet zijn krantje vallen. Sandra leerde al aardig goed piano spelen. Ze had zelfs al een paar lessen van Doornroosje gehad die les gaf op het kasteel. En terwijl Sandra verder oefende ging Elwin koken in de keuken. Zijn twee uilenvriendjes zaten op de vensterbank van het keukenraam. Elwin roerde in zijn ketel. Hij was bessensoep aan het maken.

Buiten begon het een beetje te regenen, en er begon een donkere lucht te komen boven Elwin's dorpje. Elwin keek naar buiten. Het waaide nogal hard. Daar zag Elwin ineens een drokelaar uit het dorpje naast zijn eigen dorpje fietsen. Het was Kabouter Torenboom uit Roodgouddorp. Wat kon die drokelaar toch hard fietsen. Maar voor het huisje van Elwin stopte hij. Hij gooide zijn fietsje tegen de muur van

de schuur aan en klopte op de deur. Elwin deed direct open. 'Kom maar binnen Kabouter Torenboom. Kom je voor de bui schuilen ?' zei Elwin vriendelijk. 'Nou,' hijgde Kabouter Torenboom, 'het gaat helemaal mis in Roodgouddorp. Ik weet niet wat er aan de hand is, maar iedereen wordt ziek en krijgt gele ogen en een geel gezicht. Ik ben radeloos weggevlucht om hulp te halen.'

'Zijn er geen dokters daar in Roodgouddorp, Kabouter Torenboom ?' vroeg Elwin. 'De dokters zijn ook ziek,' zei Kabouter Torenboom, 'en die weten ook niet wat er aan de hand is.' Elwin keek eens diep in de ogen van Kabouter Torenboom : 'Ja, je hebt gelijk, het binnenste bolletje van je ogen is al geel aan het worden. Hoe voel je je ?'

Kabouter Torenboom zuchtte diep en zei : `Ach, niet zo goed. Maar Elwin, wil je direct met mij meegaan om uit te zoeken wat er toch aan de hand is.' Dat wilde Elwin wel doen. En met z'n tweeen fietsten ze naar Roodgouddorp. Toen ze daar aankwamen zagen ze een man met een lange baard heen en weer lopen. Het was een drokelaar, maar ze hadden hem nog nooit gezien. Hij had een telescoop in zijn hand, dat is een soort verrekijker waarmee je de sterren kunt bekijken. Het was een hele wijze mijnheer, en hij schudde alsmaar met zijn hoofd. 'Dag mijnheer,' zei Elwin, `ik ben Elwin.' De wijze mijnheer keek op en zei : `Oh, hallo, ik ben Professor Torenbloem. Ik woon hier niet, hoor, ik kom van heel ver weg uit de drokelaarbergen. Ik ben kluizenaar en sterrenkundige. Ik ben hier gekomen, omdat ik een vallende ster heb gezien die richting Roodgouddorp ging. Het is een geelgouden ster met een zwarte rand, en het is een hele bijzondere ster, omdat hij nog heter is dan de zon. Het zou heel goed een tweede zon kunnen zijn. Dat is wel gevaarlijk, want als die toch eens op Roodgouddorp zou vallen, dan hebben we erge pech.'

'Wijze mijnheer,' vroeg Kabouter Torenboom, 'weet u hoe het komt dat alle drokelaren hier geel worden met gele ogen ? We worden hier allemaal ziek. Heeft dat ook met deze vallende zon te maken ?' De professor keek Kabouter Torenboom strak aan. 'Maar dat is verschrikkelijk, dat betekent dat de zonnestraling van die ster al heel zwaar op Roodgouddorp gericht is,' zei de wijze mijnheer. Kabouter Torenboom begon te beven en te bibberen : 'Wat kunnen we doen om dat te stoppen ?' Professor Torenbloem begon weer door zijn telescoop te turen. 'Het lijkt erop alsof de vallende zon regelrecht op de kerktoren afkomt. Ik vraag me af waarom hij één rechte lijn houdt precies naar de kerktoren. Laten we daar eens gaan kijken.' De wijze drokelaarmijnheer stak de telescoop onder zijn jas en liep in snelle pas naar de poort. Achter het plein stond de enorme kerk met een grote kerktoren. Elwin en Kabouter Torenboom renden achter de wijze drokelaarmijnheer aan. Maar er stonden grote hekken rondom de kerk. Agenten stonden eromheen. De kerktoren had namelijk een nieuwe klok gekregen en er werd veel in de klok en eromheen gewerkt. De agenten zagen er ook al een beetje geel uit, en hadden gele bolletjes in hun ogen. 'Laat me erdoor,' zei de professor. `Er is een vallende ster op komst.' Maar de agenten hielden hem tegen. 'Pardon mijnheer, u kunt er niet door, de kerk is in de verbouwing.' Elwin vroeg aan één van de agenten van wie ze die nieuwe kerkklok hadden gekregen. De agent zei dat er een nieuwe dokter in Roodgoudstad was komen wonen, die de klok als kado aan de drokelarendominee had gegeven. Elwin knipte even met z'n ogen. Er moest iets mis zijn met die nieuwe klok. De drokelaren-agent vertelde Elwin waar de nieuwe dokter woonde. Elwin wilde wel eens met de dokter praten. Met z'n drieen liepen ze naar het huis van de dokter. Het was wel een eindje lopen. De nieuwe dokter woonde aan de rand van het Roodgoudbos. Stilletjes liepen ze om het tuintje

van de dokter heen. Ze zagen de dokter zitten aan een tafeltje in zijn huisje. Zijn raampje stond een beetje open. Hij was aan de telefoon. De drie drokelaren zagen hem lachen en met zijn pen op de tafel tikken. Boompje voor boompje liepen ze naar het raampje toe en bukten goed zodat de nieuwe dokter hen niet kon zien.

'Ja, baas,' hoorden ze de nieuwe dokter zeggen, 'ík heb de dominee de nieuwe klok voor de kerk gegeven met de zonnemagneet erin. Die zonnester die je bedoelde komt nu zo dichtbij dat vele drokelaren ziek zijn geworden. Ze zullen nu allemaal bij mij komen, en dan worden we schatrijk, ha, ha.' Ook hoorden ze hard gelach uit de telefoon komen. 'Oef, wat een naar stel,' fluisterde Elwin. 'Kom op,' fluisterde de professor, 'we weten genoeg. Als we niet snel ervoor zorgen dat die magneet uitgeschakeld word, zal de stad in vlammen opgaan. De zonnester komt veel te dichtbij, we hebben maar weinig tijd.' Maar toen ze zich omdraaiden stonden er twee agenten voor hen. 'Wat doen jullie hier ? Dit is verboden terrein,' zei de agent nors, terwijl hij hen met strakke ogen aankeek. De professor begon meteen het verhaal te vertellen, maar ze lieten hem niet uitpraten en grepen hem vast. Er waren ook al twee andere agenten bijgekomen, die Elwin vastgrepen, terwijl Kabouter Torenboom nog net kon ontsnappen. Er kwamen steeds meer agenten bij en twee agenten begonnen achter Kabouter Torenboom aan te rennen, die zo hard rende als hij kon. Elwin werd erg boos op de agenten, maar de agenten zeiden dat ze mee moesten komen naar het politiebureau. Elwin riep : 'Wacht maar tot de koning hiervan hoort, dan zal het jullie berouwen.' Maar de agenten vertrokken geen spier : 'Niks mee te maken, jullie zijn in overtreding. Meekomen,' zeiden ze en hielden hem en de professor stevig vast, terwijl ze richting het politiekantoor liepen.

Onderweg kwamen ze een heleboel gele drokelaren tegen met gele ogen. Ze liepen allemaal richting het huis van de nieuwe dokter. Elwin riep : 'Die dokter is een grote bedrieger. Hij zei zelf dat er een magneet in de klok zit die de vallende zonnester aantrekt. Hij maakt jullie allemaal ziek.' Maar niemand luisterde naar Elwin en de professor. Toen ze bij het politiebureau aankwamen werden Elwin en de professor in de cel gedrukt. Ze moesten tussen de meest gemene drokelarenboeven zitten. Sommigen hadden allemaal gele vlekjes in hun gezicht of op hun handen ... en ... knalgele ogen. De professor begon over de vallende ster te vertellen, maar de drokelarenboeven lachten hem uit. En Elwin werd als maar bozer.

Ondertussen was Kabouter Torenboom na lang rennen van de agenten afgekomen. Hij was op weg naar het huisje van de boekhouder van de burgemeester. Hij wilde weten waar die nieuwe dokter vandaan kwam. De boekhouder was blij hem te zien. Hij was een goede vriend van Kabouter Torenboom, en had ook al last van gele plekken in zijn ogen en in zijn gezicht. Kabouter Torenboom vertelde hem het hele verhaal, en de boekhouder geloofde hem direct. Direct begon de boekhouder in de

drokelaarregisters te bladeren. Dat waren boeken over alle drokelaren, niet alleen van Roodgouddorp, maar van héél de Drokelaar. Hier stond in waar ze geboren waren, waar ze allemaal hadden gewoond, en nog veel meer dingen. Bij de nieuwe dokter stond niet veel geschreven. Het was onbekend waar hij vandaan kwam. 'Net wat ik dacht,' zei Kabouter Torenboom. Ondertussen hadden veel drokelaren overal jeuk gekregen en liepen overal op straat te krabben. Kabouter Torenboom en de boekhouder zouden die nacht op onderzoek uitgaan in het huis van de gemene drokelarendokter, om uit te vinden waar hij vandaan kwam. Dit was een gevaarlijke klus, want als ze betrapt zouden worden, zouden ze ook in de gevangenis terecht komen, en dan was het afgelopen met Roodgouddorp en misschien wel heel de Drokelaar. Ondertussen kwam de vallende zon steeds dichterbij en begonnen de straattegels te gloeien en te gloeien. Midden in de nacht slopen Kabouter Torenboom en de boekhouder over straat, op weg naar het huisje van de nieuwe drokelarendokter, dicht bij het bos. Ze hadden een klein zaklampje bij zich. Bij het huisje aangekomen deden ze een doek voor hun mond en slopen om het huisje heen of ze ergens een opening konden vinden.

Gelukkig stond er nog ergens een raampje open, en al gauw konden ze het raampje helemaal openkrijgen en slopen naar binnen. Het was heel donker binnen en Kabouter Torenboom deed het zaklampje aan. Er lagen hier allemaal boeken, maar niet hetgeen ze zochten. Stilletjes slopen ze naar boven. Er stond hier een kastje met een heleboel boeken over reuzenland. Ook lag daar een dagboek tussen. Het was het dagboek van de nieuwe dokter, maar er zat een slot op. Plotseling hoorden ze gestommel, en het kwam hun richting uit. Snel stopte Kabouter Torenboom het dagboek onder z'n arm, terwijl de boekhouder wat reuzenboeken had meegenomen, en snel slopen ze weer naar beneden. Ze hoorden een deur opengaan, en er werd gesproken. Snel liepen ze naar het raampje, want er kwamen al voetstappen van de trap af, en die begonnen steeds sneller te lopen. 'Snel door het raampje,' fluisterde Kabouter Torenboom tegen de boekhouder. Deze klom er zo snel mogelijk doorheen. Eerst moest hij op een kastje staan en zo kon hij door het raampje heenstappen. Maar de stem begon harder te praten, en was nu al heel dicht bijgekomen. Kabouter Torenboom stond al op het kastje, maar .. krak, het kastje stortte in ... 'Hé, wat moet dat daar,' bulderde de stem. En een grote schaduw viel al over die arme Kabouter Torenboom heen. Al bevend greep Kabouter Torenboom al naar het raamkozijn, en twee sterke handen trokken hem er snel door. Het was de boekhouder. Kabouter Torenboom had een paar schaafwonden, maar ze waren gelukkig uit het huis gekomen. Snel renden ze weg, terwijl de buitenlampen al aangingen en de deur openging. Ze hoorden schoten van een geweer, en zagen weer de grote schaduw en hoorden een boze, zware stem. Aangedaan van de schrik kwamen ze bij het huisje van de boekhouder aan, renden naar binnen en deden de deur snel op slot. Ze ploften

neer op de bank en legden de boeken op tafel. Ze griezelden er nog steeds van na. 'Wat was dat spannend,' rilde Kabouter Torenboom. Na een tijdje schonk de boekhouder wat water in voor hun beiden. Buiten hoorden ze geblaf. Gelukkig hadden ze een doek voor hun mond gehad, zodat niemand hen kon herkennen. Maar op hun gemak voelden ze zich nog niet.

Ze zagen een grote schaduw in de tuin bewegen, dicht bij het raam, en snel schoof de boekhouder het gordijn dicht, nadat hij het raam goed had gecontroleerd. Alle ramen moesten snel dicht, ook de ramen van boven. De boekhouder zou de ramen van beneden dichtdoen, en Kabouter Torenboom zou de ramen van de bovenste verdieping en het zolder dichtdoen. Wat waren ze bang. Kabouter Torenboom rende bevend naar boven, terwijl hij zijn benen lam voelde worden van de angst en de schrik. En och, lieve help, één van de ramen daar stond nog wagenwijd open, en die arme Kabouter Torenboom durfde haast niet naar dat raam toe te lopen. Het gordijn wapperde heen en weer, en het raam klapperde een beetje. Heel stilletjes sloop hij naar het gordijn, terwijl hij zijn adem inhield. Oh, wat zou hij graag willen dat de boekhouder bij hem was, maar hij was helemaal alleen. Hij beet op zijn tong van de spanning. En toen hij bijna bij het open raam was, sloeg het raam helemaal open, en sprong kapot tegen de muur. Kabouter Torenboom schreeuwde het uit. Daar stond de schaduw recht tegenover hem. De wind gierde en het donderde en bliksemde. Zo snel als hij kon rende Kabouter Torenboom naar de hal waar de deur van de trap naar beneden zich bevond. Maar de deur zat op slot. Hoe kon dat nu ? Het zweet stond hem nu helemaal op z'n voorhoofd. Voetstappen kwamen dichterbij, en misselijk van angst gooide Kabouter Torenboom de deur naar de zoldertrap open. Dat was wel de laatste plaats waar hij naar toewilde, maar hij had geen andere keus. Huiverend strompelde hij op de trap naar het zolder. Wat zou hem op de zolder te wachten staan ? Hij durfde er bijna niet aan te denken. Maar hij moest doorlopen, want voetstappen volgden hem op de trap.

Naar adem snakkend gooide hij de deur van de zolderkamer open, en voelde de kracht uit zijn armen wegzakken. Snel gooide hij de deur achter zich dicht, en hoopte maar dat het raam hier open zou staan, zodat hij nog weg kon vluchten. Gelukkig was het een schuin dak, maar oh, wat was het hier donker, en de deur achter hem ging al open. Trillend rende hij naar het raam wat half open stond. Hij probeerde het raam verder open te drukken, maar het zat vast, terwijl voetstappen langzaam dichterbij kwamen. Het leek wel alsof elke seconde honderden jaren duurde, maar gelukkig, hij had de klem van het raam gevonden en trok het verder open. Een schaduw stond achter hem en hij voelde iemand achter hem ademen. Zonder om te draaien of na te denken nam hij een duik door het open raam en rolde over het dak naar beneden. Daar hing hij aan de dakgoot. Terwijl schaduwen vanuit de zijkanten van de tuin op

hem afkwamen. Hij liet zich vallen en kwam gelukkig in een struik terecht, maar al gauw werd hij beetgepakt. Het waren agenten. En toen zag die arme Kabouter Torenboom iets waar hij het meest van schrok. Het gezicht van de grijnzende boekhouder. Het was een komplot. De boekhouder was helemaal geen echte vriend, maar werkte samen met de politie. 'Goed werk, boekhouder,' zei een drokelaar-agent. Eindelijk hebben we die dief te pakken. En die arme Kabouter Torenboom werd meegebracht naar de gevangenis. Tussen de èchte boeven kwam hij te zitten, gevaarlijke drokelarencriminelen. Elwin en de professor zaten in een andere gevangenis, zodat ze niet met elkaar konden overleggen.

Die arme Kabouter Torenboom moest tussen het lawaai van de dieven proberen te slapen, maar dat was niet gemakkelijk. De boeven maakten de hele tijd ruzie en lachten de bange Kabouter Torenboom uit. Nou, zo bang was Kabouter Torenboom niet, het was erg moedig van hem om zomaar bij de valse dokter op onderzoek uit te gaan. De koning van de Drokelaar zou hem vast een hele goede detective vinden. En ook Elwin en Sandra zouden heel trots op hem zijn, en natuurlijk .. de wijze professor Torenbloem. Maar zijn vrienden waren er nu eenmaal niet. Kabouter Torenboom was hier helemaal alleen tussen boeven en gemene agenten. Hij vroeg zich af wat erger was, een drokelarenboef of een gemene drokelaar-agent.

Hoofdstuk 12. Elwin en de Waterbloem

De volgende dag moest Kabouter Torenboom voor de rechter verschijnen. De rechters hadden allemaal zwarte pakken aan. Er werd veel opgeschreven. Maar ineens stond de koning van de Drokelaar samen met Elwin en Professor Torenbloem in de deuropening. Kabouter Torenboom was zo blij hen te zien. 'Haal me hieruit !' riep Kabouter Torenboom hard. De koning van de Drokelaar was woedend op de rechters en al die agenten. Wat waren al die drokelarenrechters en agenten geschrokken. 'Zijn jullie nu helemaal mal geworden,' sprak de koning luid en boos. En achter de koning stonden een heleboel lijfwachten van het paleis. 'Die nieuwe dokter van jullie is een grote bedrieger !' riep de koning. 'De koninklijke boekenbewaker van het paleis heeft uitgezocht waar de dokter vandaan komt. Hij is een boze tovenaar die uit de griezelgrotten van Reuzenland komt !' bulderde de koning. Oh, wat schrokken al die geleerde drokelaren in de rechtszaal. De drokelarendokter was helemaal geen drokelaar, maar een toverreus die zich had omgetoverd tot drokelarendokter. De koning was snel naar Roodgouddorp gekomen in zijn koets, toen hij in zijn koninklijke telescoop zag dat er een zon recht op Roodgouddorp afkwam. Al snel hoorde hij van andere drokelaren wat er aan de hand was, en kwam Elwin en professor Torenbloem uit de gevangenis halen.

'Lijfwachten,' riep de koning, 'sla die rechters en die agenten in de boeien en breng ze

onmiddelijk naar de koninklijke gevangenis. En professor, u heeft een koninklijke toestemming om de kerktoren te beklimmen, om zo snel mogelijk die gevaarlijke sterrenmagneet uit te schakelen.' De professor rende snel met het rode koninklijke bevelspapier naar de kerk toe, en liet het de agenten daar zien. Zou hij nog op tijd komen ? De vallende zon was nu akelig dichtbij gekomen. Overal keken drokelaren naar boven en renden in angst en paniek door elkaar heen, wijzende naar de zonnester die steeds dichterbij kwam. 'Uit de weg ! Uit de weg !' riep de professor. Het was nu zo heet geworden dat overal drokelaren op de grond lagen te kreunen, en hier en daar spoot er vuur en lava uit de grond. 'Laat me erdoor !' riep de professor, 'anders zullen we de grootste ramp in de hele drokelarengeschiedenis gaan beleven !' Eindelijk was hij in de kerk gekomen, terwijl drokelarenwerkers duizelig de trap van de toren afkwamen. De grond trilde en de lucht draaide en spiegelde van de hitte. 'Ga er niet naartoe,' riep een drokelarenwerker, 'je zult verbranden !' Maar de professor rende door. 'Uit de weg, ik heb een koninklijk bevel,' en wapperde met het rode papier. Alles wat de professor nu moest doen was de grote magneet in het midden van de klok omkeren, zodat de planeet afgeketst zou worden. Maar toen hij uiteindelijk boven was, stond de valse dokter voor hem te grijnzen. 'Wat komen wij hier doen ?' vroeg de dokter. 'De Drokelaar gaat eraan, en dan is al het goud voor Reuzenland,' lachte de dokter. 'Te laat professor, te laat. Leuk geprobeerd, maar te laat.' En boven de kerktoren zweefde een enorme helikopter, terwijl een enorme planeet van vuur het dorpje, en zelfs heel de Drokelaar, bijna bedekte. Beneden was er overal gegil. drokelaarmannen en drokelaarvrouwen renden met hun spulletjes heen en weer, of lagen te kreunen en te draaien op de grond. Vele drokelaren waren al flauwgevallen van de verschrikkelijke hitte. Als dat maar goed zou aflopen. Heel de Drokelaar stond op het spel. De professor kreeg een duw van de valse dokter, en gleed van de trap af. Maar door de val schoot het tapijt los en de gemene dokter viel tegen de grote magneet aan, die zich door de schok omdraaide. Als een katapult schoot de enorme planeet weer terug in de ruimte.

Binnen korte tijd waren de lijfwachten van de koning boven om de omgedraaide schijf goed vast te zetten, zodat de planeet niet meer terug zou komen. De dokter ging mee naar de koninklijke gevangenis. Nadat hij beloofd had nooit meer zoiets naars te doen, moest hij terug naar Reuzenland. Hij mocht voorlopig helemaal niet meer in de Drokelaar komen. Maar dat vond die nare dokter niet zo erg. Hij had de schrik zo goed te pakken, dat hij voorlopig zelfs niet meer aan de Drokelaar wilde denken. Ook de nare rechters en agenten van Roodgouddorp moesten beloven dat ze nooit meer zo naar tegen aardige drokelaren zouden doen, en ze moesten beloven dat ze wat beter zouden luisteren naar wijze drokelaren. Voorlopig mochten ze een hele lange tijd geen rechter of agent meer wezen, maar moesten ze allemaal terug naar school en in de koninklijke bibliotheek werken, en sommigen vonden dat maar wat leuk.

En zo werd Kabouter Torenboom detective van het koninklijke paleis, en de professor ging weer terug naar de drokelaarbergen, en Elwin ? Tja, Elwin was natuurlijk al een hele bijzondere detective van de koning.

Alle drie hadden ze een boek van de koning gekregen, als dank voor wat ze voor de Drokelaar hadden gedaan. Toen Elwin was thuisgekomen begon hij direct in de tuin te lezen. Het zonnetje scheen door de bomen. Het boek ging over een prinsesje dat prinses Waterbloem heette. Het was een heel bijzonder prinsesje, want als ze begon te lachen stroomde er gouden water uit haar handen. Maar eens was er een overstroming in het land van het prinsesje, en waren er zoveel verdronken, dat het prinsesje nooit meer durfde te lachen. Toen ze ouder was geworden kon ze zelfs niet meer lachen. En ze liep altijd met een strak en ernstig gezicht rond. Ze droeg sindsdien altijd rode handschoentjes, en ze woonde in de hoogste toren van het paleis. Het was een erg lieve prinses. Iedereen in het land hield veel van haar. En als de prinses langswandelde maakte iedereen altijd een hele diepe buiging. Maar ze durfde niet meer veel buiten te komen, omdat ze heel bang was geworden voor water. Als het regende liep ze altijd gillend door het paleis heen. Zo bang was ze. Op een zeker moment hield de prinses het niet meer uit. Ze ging in de woestijn wonen, daar waar geen water was. Steeds dieper trok ze in de woestijn, en in de verte zag ze een paar mannen met grote tulbanden op kamelen zitten. Ze droegen gouden zwaarden, die schitterden in de zon. Ze vroeg hen of ze alsjeblieft meemocht, want ze was zo bang voor water. De mannen woonden in een grot heel diep in de woestijn. De mannen namen haar mee op één van de kamelen. Toen ze bij de grot aan waren gekomen drukte een man op een knopje in de muur, en een grote deur schoof omhoog. Binnen was het er erg koel en er lagen overal schatten met veel goud en edelstenen.

Toen de prinses hen vertelde waarom ze zo bang voor water was, probeerden de mannen haar aan het lachen te maken. Ze wilden dat gouden water wel eens uit haar handen zien stromen. Maar hoe grappig ze ook deden, de prinses kon niet lachen. Maar na een tijd kwam er een erge droogte in het land. Er was in de woestijn echt nergens geen water meer te krijgen, en de mannen begonnen erge dorst te krijgen. Ook de prinses zelf kreeg zo'n dorst, dat ze graag zou willen dat ze weer even zou kunnen lachen, al is het maar glimlachen. Maar wat ze ook probeerden, het gezicht van de prinses werd strakker en alsmaar ernstiger. De mannen met de tulband gingen op de kop staan, deden ezels na, en maakten de meest vreemde geluiden, maar niets hielp om de prinses aan het lachen te maken. Na een tijdje werd er aangeklopt. Het was een bediende van het paleis. De prinses kende hem wel, en hij zei : 'Prinses, uw vader vraagt of u direct wil komen. De rivieren beginnen geheel op te drogen, en iedereen heeft een ontzettende dorst.' De bediende had een lange reis moeten maken om de prinses te vinden, en de mannen met de tulbanden gaven kamelen met de

prinses mee. Zo snel als ze konden gingen ze richting het paleis.

Toen de koning haar zag, snikte hij : 'Lach prinsesje, lach, we gaan hier allemaal dood van de dorst.' Maar het prinsesje lachte niet, ze werd alleen steeds bedroefder. De koning had de meest gekke narren, clowns en andere grappenmakers uit het land in het paleis gehaald, om de prinses aan het lachen proberen te maken. Ze deden de meest rare dingen. Ze trokken de meest grappige gezichten, vertelden de gekste grappen, en hielden malle verkleedpartijen. Maar de prinses kon er niet om lachen. De koning werd er hopeloos van en deed zijn handen voor zijn gezicht, terwijl het prinsesje voor het eerst van haar leven in huilen uitbarstte. Gouden straaltjes kwamen uit haar ogen en spoten de gouden bekers, emmers en tonnen die om haar heen stonden vol. Het gouden water begon nog sneller te stromen, en kwam in de koninklijke waterbuizen terecht die door het hele land liepen. Iedereen had weer te drinken. En zo kwamen elke dag de narren, clowns en andere grappenmakers uit het land naar de prinses toe, en dan stroomde het gouden water uit haar ogen. Er kwamen zelfs papagaaien langs de prinses die nog wel doller waren dan de clowns. En zo werd het landje gered.

Op een dag kwamen de mannen met de tulbanden en de gouden zwaarden naar het paleis. De prinses was zo blij hen te zien, en weer stroomde er gouden water uit haar ogen. Ditmaal was het zoveel gouden water, dat de vijvers en de slootjes weer vol begonnen te lopen. De koning vond het niet meer zo erg, dat zijn dochtertje niet kon lachen. Op een dag dreef er een waterbloem op de vijver van het paleis. Op de waterbloem zat een kikker die vrolijk kwaakte. Het was de eerste bloem die weer in het land groeide, want vanwege de droogte waren alle bloemen dood gegaan. Ook begonnen er weer hier en daar wat vissen rond te zwemmen. De prinses was nu veel minder bang voor water geworden, en één van de vissen wilde het prinsesje wel een keer meenemen naar de zee. Het was een grote goudvis, en de prinses wilde wel met hem mee. Ze was nog nooit echt op zee geweest. Het was een tijdje zwemmen op de rug van de vis, maar eindelijk kwamen ze bij de zee aan. De prinses vond het zo prachtig dat er weer stromen van goud water uit haar ogen kwamen. Het goud begon zich te vermengen met het zeewater, en overal in de zee begonnen waterbloemen te groeien.

Na een tijdje kwamen ze aan bij een eilandje. Er waren daar wat piraatjes die om een schat heenliepen. De prinses stapte van de goudvis af en zei : 'Dag piraatjes, ik ben het prinsesje dat niet kan lachen.' De piraatjes keken haar met scheve hoofdjes aan. 'Wat een prachtige schatkist,' zei het meisje. 'Hoe komen jullie aan die schatkist ?' Er lagen allemaal gouden stenen en bekers in van goud in allerlei kleuren. Het glimde zo in de zon, dat het pijn deed aan de ogen van het prinsesje, en weer kwamen er gouden straaltjes uit haar ogen. De piraatjes keken verbaasd, en vertelden het meisje dat elke

keer wanneer ze pijn hadden of verdrietig waren, dan kwamen er gouden stenen in allerlei kleuren uit hun ogen rollen. We hebben nog veel meer van zulke dingen in de grot liggen,' riepen de piraatjes. En ja hoor, toen ze in de piratengrot kwamen zag het prinsesje allerlei schatten liggen van goud in allerlei kleuren. Er lagen beeldjes, kastjes, bootjes en een heleboel andere dingen van goud in allerlei kleuren. En weer kwamen er gouden straaltjes uit haar ogen. Zo prachtig vond ze het.

'Daar boven op de berg,' zeiden de piraatjes, 'daar woont een oude tovenaar met een toverketel, die onze stenen altijd omsmelt tot de prachtigste dingen. Misschien kan hij jou ook wel helpen.' En daar liep prinses Waterbloem, op zoek naar de tovenaar op de berg van het eiland. Het was een lang eind lopen, en de prinses was al een beetje moe geworden. In de verte zag ze een oud huisje staan. Ze klopte op de deur, en een vriendelijke oude man deed open. De man moest telkens lachen, en zei dat hij nooit kon stoppen met lachen, als kind al niet. Soms gierde hij van het lachen, en rolde onder de tafel of de stoelen. Vroeger woonde hij in een klein dorpje, maar daar wilden ze hem niet meer hebben, want ze konden niet slapen van dat gebulder. Hier

op de berg van dit eiland had niemand er last van, maar soms begon de berg te trillen van al dat gelach en gebrul. En dan spoot de berg van de snoep. Het was een soort vulkaan, maar niet van lava, maar van snoep. En het was nog wel heel bijzonder snoep ook, want alles wat erdoor werd aangeraakt begon te veranderen. Altijd als er weer zo'n uitbarsting van de snoepvulkaan was geweest, was alles zo veranderd dat de oude tovenaar z'n huisje vaak niet meer kon terugvinden. Daar moest hij dan vaak nog harder om lachen dan hij al deed. Hij had altijd een beetje van dat toversnoep in zijn ketel om dingen te kunnen veranderen.

Pats. Elwin had het boek dichtgeslagen en dacht diep na. Hij had al een hele tijd hard opgelezen voor Sandra. Hij keek Sandra ernstig aan en zei : 'Sandra, weet jij wat ik denk ? Ik denk dat wij die lachende tovenaar en prinses Waterbloem heel goed kunnen gebruiken in de Drokelaar. Roodgouddorp heeft zulke verschrikkelijke dingen meegemaakt, en het is er nog steeds erg heet en droog sinds de vallende zonnester. Ze kunnen wel wat gouden water en zo'n lachende tovenaar gebruiken.' Elwin moest helemaal naar Tiatira reizen, dat was een land ten zuiden van de Drokelaar achter de drokelaarzee. Dat vond Sandra wel een goed idee van Elwin. In het boek stond dat Tiatira was ontstaan toen eens een stukje reuzentaart over de drokelaarzee terechtkwam, toen de reuzen daar nog mee naar elkaar gooiden. Ook vielen er een paar kruimeltjes van die reuzentaart in de zee, die de eilanden van Tiatira werden. Dat was heel lang geleden, en veel drokelaren gingen toen de zee over om in Tiatira te wonen.

Elwin zou naar Kabouter Zeilvlag toegaan, die had een zeilboot in zijn schuur staan waar hij vaak mee ging zeilen. Elwin ging weleens met hem mee, en Kabouter Zeilvlag had gezegd dat als Elwin de zeilboot nodig had, dan mocht hij hem zo meenemen. Toen Elwin bij Kabouter Zeilvlag aankwam en het verhaal vertelde, begonnen de ogen van de drokelaar te glunderen. Wat zou hij eens graag naar Tiatira willen. Daar was hij nog nooit geweest. Meestal ging hij op drokelaarmeertjes zeilen, maar op de drokelaarzee was hij nog nooit geweest. Ook Kabouter Flapstaart zou meegaan, terwijl Kaboutervrouwtje Framboosje een tijdje bij Sandra zou logeren om haar schilderen te leren, en om andere leuke dingen te doen. Ook Kaboutervrouwtje Boterbloem zou bij Sandra komen logeren. Ze zou voor de drokelaren koken voor de lange reis. Kaboutervrouwtje Boterbloem werkte als kokkin bij de koning, maar ze zou een paar weekjes vrij nemen. Zij zou Sandra en Kaboutervrouwtje Framboosje eens wat nieuwe recepten leren. Kaboutervrouwtje Boterbloem was vaak meegeweest als Kabouter Zeilvlag ging zeilen, maar dit keer durfde ze niet mee. De reis was haar veel te ver, en helemaal over die grote drokelaarzee ...brrr ... ze moest er niet aan denken.

De volgende ochtend vroeg vertrokken ze, met de zeilboot in een grote kar achter de grote auto van Kabouter Zeilvlag. Ze moesten helemaal door het drokelaarbos rijden, langs tante Hogebes, en dan richting de zee. Dat was nog wel een eind rijden. Ze zouden eerst even stoppen bij tante Hogebes. Toen ze tante Hogebes het verhaal vertelden, wilde ze wel met hen mee. Tante Hogebes was voor niets en niemand bang, ook niet voor de grote drokelaarzee. Tante Hogebes kende vele vissen uit de zee, want veel van hen kwamen wel eens bij haar langs in het aquarium. Op de radio hoorden ze het weersbericht voor die dag. Er waren zware stormen op komst, en de nieuwslezer zei dat de drokelaren beter bij de drokelaarzee en de grote drokelaarmeren vandaan konden blijven. `Ach,' zei tante Hogebes, 'niets van aantrekken. Kom, jongens, we gaan gewoon varen. Er is niets aan de hand.' Elwin moest er wel een beetje om grinniken om die koppige tante. Bang uitgevallen was ze in ieder geval niet, maar of het wel zo slim was om nu te vertrekken ? 'Nee, tante,' zei Elwin, 'we blijven liever nog een tijdje wachten. Ik heb geen zin om straks naar Tiatira te zwemmen als er wat met de boot gebeurt.' Kabouter Flapstaart knikte. 'Ja, mevrouw,' zei Kabouter Zeilvlag, 'het kan soms erg gevaarlijk op zee zijn.'

'Zeg maar tante, hoor, lieve jongen,' zei tante Hogebes, 'en maak maar geen drama, ik heb op alle drokelaarzeeen gevaren toen ik nog bij de scheepsvaart werkte, en er is mij nog nooit wat overkomen.' Ja, tante Hogebes is kokkin op vele drokelaarschepen geweest. Elwin glimlachte, en ging op de bank zitten. Na lang praten met tante Hogebes, zei ze : 'Goed jongens, als jullie dan zo bang zijn, dan blijven jullie eerst gezellig een paar nachtjes bij mij logeren, en als de storm gezakt is kunnen we alsnog gaan.' Elwin haalde opgelucht adem. En ja hoor, er kwam zware storm, en vele schepen raakten vermist. Tante Hogebes schudde haar hoofd. 'Was ik maar op die schepen, dan zou het allemaal nog wel meevallen,' sprak ze luid. Die nacht was de storm op z'n sterkst. Elwin durfde bijna geen oog dicht te doen. Maar toch voelde hij zich wel een beetje veilig bij zo'n tante.

De volgende dag was het prachtig weer. En de nieuwslezer voorspelde een prachtige dag. Elwin, Kabouter Zeilvlag en Kabouter Flapstaart durfden de reis nu wel aan. En tante Hogebes stond al met haar tassen ingepakt. 'Maar tante,' vroeg Elwin, 'voor hoeveel jaren wilt u wegblijven met die tientallen tassen ?' De hele gang stond vol met tassen. 'Tja, jongen,' zei tante, 'als je op vakantie gaat moet je het goed doen. Ik heb spelletjes meegenomen, kookspullen, boeken, en nog veel meer dingen die we nodig zullen hebben op zo'n lange reis.' Kabouter Zeilvlag begon te grinniken. `Och tante, de zeilboot staat al vol met kookspullen, spelletjes en boeken.' Maar tante had haar eigen speciale dingen meegenomen voor in het zeilschip. Gelukkig was het een ruim zeilschip. Er zaten meerdere kamertjes in de kajuit. Ieder bemanningslid zou een eigen kamertje hebben. Elwin hoopte dat hij niet zeeziek zou worden. En daar stapten

ze alle vier in de auto, terwijl een paar uilen van tante Hogebes op het dak zaten. Het was nog een flink stuk rijden naar de drokelaarzee, maar na een tijdje zaten ze al op zee.

Maar toen ze op volle zee zaten kwam er een donkere lucht opzetten. Elwin begon het een beetje benauwd te krijgen. Hij hoorde al gerommel van komend onweer in de verte, en het begon flink hard te waaien. 'Oh heden,' dacht Elwin, 'als dat maar goed zou gaan.' De boot begon al flink te schommelen, en Elwin begon al erge pijn in zijn buik te voelen. Tante Hogebes was een middagdutje aan het doen, en Kabouter Zeilvlag zat aan het stuur met Kabouter Flapstaart te praten. Ze keken beiden een beetje benauwd om zich heen. Het begon te gieren in de lucht en de golven werden steeds hoger. Elwin ging in zijn bedje liggen en trok de deken over hem heen, terwijl Kabouter Zeilvlag en Kabouter Flapstaart beiden aan het roer stonden. Kabouter Flapstaart trok één voor één de zeilen naar beneden, want de boot vaarde veel te schuin door de opstekende storm. Tante Hogebes sliep rustig door, terwijl Elwin lag te trillen in zijn bedje. De bliksemschichten schoten in het water en golven begonnen al binnen te spoelen. Tante Hogebes werd wakker van het geschreeuw en liep uit de kajuit. Ze had met de krant over haar hoofd geslapen op de bank. 'Wat is dat allemaal voor geschreeuw, Kabouter Flapstaart ?' riep ze luid. 'We vergaan, we vergaan,' riepen Kabouter Zeilvlag en Kabouter Flapstaart. Die arme drokelaren waren al kleddernat. 'Ach, kletskoek,' zei tante Hogebes. 'Laat tante maar eens achter het stuur staan. En gaan jullie maar lekker spelletjes doen in de kajuit.' Snel renden ze naar de kajuit toen tante Kabouter Zeilvlag opzij had geduwd en het roer in handen had genomen. Angstig keken ze door het raampje naar tante en naar de steeds woester wordende zee. In de verte kwam er een tornado opzetten. Dat is een reusachtige wervelstorm, en hier en daar begonnen kleine draaikolkjes te ontstaan die steeds groter werden. 'Grote griezels,' zei Kabouter Zeilvlag, 'hoe zullen we daar aan ontkomen.'

Opeens hoorden ze een geweldige klap. De mast was afgebroken, maar tante had niets in de gaten. 'Zeg jongens,' zei ze tegen de draaikolken en de tornado's, 'jullie zijn wel luidruchtig vandaag, zeg.' Ze sprak ertegen alsof het vogeltjes waren. Maar toen sloeg de bliksem recht in het schip en het schip scheurde in tweeen. Niet lang daarna was het schip gezonken, terwijl ze alle vier in de hoge golven dreven. 'Help, help,' riepen Elwin, Kabouter Zeilvlag en Kabouter Flapstaart. Maar tante had een van haar tassen in haar handen, en trok er vier opblaaseenden uit. 'Blazen jongens, dan is er niks aan de hand. Mijn vissenvriendjes zullen ons veilig naar Tiatira brengen.' Maar Kabouter Zeilvlag werd ineens door een draaikolk weggetrokken en verdween in de diepte. Niet lang daarna kwam er een ofion uit de diepte met Kabouter Zeilvlag op z'n rug. 'Hoera !' riepen Elwin en Kabouter Flapstaart. Niet lang

daarna waren ze omringd door ofions, die hen veilig door de woeste golven naar Tiatira brachten, precies zoals tante Hogebos had gezegd. Maar van het schip was niet veel meer overgebleven.

Gelukkig was de storm snel over, en ze werden hartelijk ontvangen in Tiatira. Elwin vertelde waar ze voor kwamen, en al snel werden ze naar het paleis gebracht waar prinses Waterbloem woonde. Wat was ze al groot geworden. Elwin begon over Roodgouddorp te vertellen, en de prinses wilde er graag naartoe om te helpen. De oude tovenaar woonde nog steeds op het eiland, en het lachen was alleen maar erger geworden. Dat kon Elwin goed gebruiken. De prinses had een schip dat de Waterbloem heette, een schip dat ook onder water kon. Kabouter Zeilvlag, Kabouter Flapstaart en tante Hogebes zouden voor een tijdje in Tiatira blijven logeren, en Elwin zou met de prinses op het schip op zoek gaan naar de tovenaar, om vervolgens naar Roodgouddorp te vertrekken. Maar toen ze bij de plaats van het oude eiland aankwamen bleek het er niet meer te zijn. Ze stonden voor een raadsel. Op het dichtsbijzijnde eiland zeiden ze dat het oude eiland met de snoepvulkaan op een mysterieuze wijze onder water was verdwenen. De prinses schrok daar wel even van. Zou de lachende tovenaar nog wel leven ? Ze besloten met het duikschip eens onder water te gaan kijken, maar ze konden niets vinden. Het eiland zou toch niet zomaar verdwenen zijn ? Plotseling zag Elwin in de verte zwarte wolkjes uit de grond komen. Ze besloten er naartoe te varen. Er zwommen veel vissen omheen, en Elwin merkte dat het een tunnel onder de zeebodem was. Snel draaide hij aan het stuur en ze schoven door de tunnel heen. Het was ineens erg donker, maar de prinses deed het licht aan in het cabinekamertje. Nu kon Elwin alles erg goed zien. Een paar visjes tuurden door het raampje. Het bootje ging alsmaar dieper en dieper, en er leek maar geen einde aan te komen. Plotseling kwamen ze in een open ruimte terecht, en wat ze toen zagen ... Elwin had nog nooit zo'n grote vis gezien. Het was een zwarte reuzeninktvis, en de prinses slaakte een gilletje. Het leek op een walvis met vele armen. 'Dat is een eilandeneter,' zei de prinses. 'Daar bestaan er maar een paar van.' Er kwamen zwarte wolkjes uit z'n bek die zich in het water verspreiden. Nu begreep Elwin waar het eiland gebleven was. Met een enorme kracht zoog het enorme dier het scheepje naar zich toe. Elwin kon met de motor niks meer beginnen, en ineens werd alles zo zo donker buiten. Ze waren door de vis opgeslokt. De prinses drukte zich dicht tegen Elwin aan. Ze was zo bang geworden. Maar in de verte hoorden ze gelach doorklinken. Hoewel ook Elwin een beetje bang was geworden moest hij nu wel een beetje grinniken. Dat kon natuurlijk maar één iemand zijn. Ja, je raadt het al ... het was de lachende tovenaar van de snoepvulkaan. Plotseling kwamen ze weer in een grote open ruimte. Dit moest de buik van de vis wezen. Het leek wel een zwarte zee, en in het midden van die zee zagen ze het eiland met de snoepvulkaan, maar alles was wel een stuk kleiner geworden. Het rook er naar drop. Ze hoefden alleen maar het

gelach te volgen om bij de tovenaar te kunnen komen. Al snel waren ze bij z'n huisje aangekomen.

Binnen in het huisje kwamen ze de tovenaar tegen, die nog steeds bulderde van het lachen. Hij was aan het roeren in zijn toverketel waar de droplucht vandaan kwam. Toen hij Elwin en de prinses zag moest hij nog harder lachen. Elwin had nog nooit iemand zo horen gieren van het lachen. Hij gilde bijna van het lachen. Uit de berg droop zwarte drop, en het begon overal te trillen. Ook Elwin moest erg lachen, al was het een beetje zuur, omdat hij niet wist of hij ooit weer uit de vis zou komen. De tovenaar huilde van het lachen. 'Goedemorgen, middag of avond,' gierde hij. 'Jullie lusten vast wel wat drop,' brulde hij van het lachen. 'De vis lust ook graag drop. Hij ziet al zwart van de drop.' Maar de prinses kon nog steeds niet meelachen, terwijl Elwin al over de grond rolde van de pret. Dikke tranen van goud rolden over haar wangen, maar toen de tranen op de grond kwamen, begon de vis te niesen en te proesten. Het hele eiland werd uitgespuugd, en het eiland kwam dicht bij de kust van de Drokelaar terecht.

Eindelijk kon Elwin rustig met de tovenaar praten ... nou ja, rustig. Elwin vertelde hem ook het verhaal over Roodgouddorp, en de tovenaar had er wel zin in om daar de drokelaren eens flink op te vrolijken. De tovenaar mocht van de koning in de kerk van Roodgouddorp wonen, en werd de nieuwe burgemeester daar, terwijl de prinses in de kerktoren mocht wonen, en het hele dorp mocht voorzien van gouden water. Binnen korte tijd zag het er zo anders uit in Roodgouddorp, dat de drokelaren uit andere dorpjes en stadjes er graag op vakantie gingen of gingen logeren.

Nu bleken er op het door de vis uitgespuugde eiland veel vermiste drokelaren te wonen. Zij waren in de loop van de drokelaargeschiedenis op mysterieuze wijze met hun schepen verdwenen. Heel de Drokelaar vierde feest. Veel van deze teruggekomen drokelaren mochten in Roodgouddorp wonen, en sommigen bleven op het eiland. Maar de eilandeneter was nog steeds een groot gevaar. Elwin en prinses Waterbloem hadden een groot raadsel opgelost. Toen Kabouter Zeilvlag, Kabouter Flapstaart en tante Hogebes weer thuis waren in de Drokelaar, ging Elwin met de koning naar hen toe om hen het verhaal te vertellen. Ze zaten bessenthee te drinken bij tante Hogebes. De koning wist nog steeds niet wat hij met de eilandeneter zou moeten doen. Ze zouden tante Hogebes om raad vragen, omdat die zoveel van vissen afwist. Tante Hogebes had nog een oud boek over eilandeneters. Het bleek dat dezen oorspronkelijk uit Reuzenland kwamen. Hoe zou die grote vis toch in de drokelaarzee gekomen zijn ? In het oude boek van tante Hogebes stond dat de zwarte eilandeneter eigenlijk een vuurvis was, die veel in lava moest zwemmen, anders zou hij schepen en eilanden en andere grote dingen eten. Ineens kreeg Elwin een idee. Ze zouden vragen aan de reuzenkoning van Jupiter of hij de vis voor een tijdje bij de draak in de

vulkaan achter het drokelaarbos wilde brengen. Daar was genoeg lava voor de vis om in te kunnen zwemmen. De draak vond het ook wel een goed idee, dan had hij eens wat gezelschap. En zo gebeurde het. De vuurvis zou een tijdje bij de draak in de vulkaan logeren en zou daarna terugkeren naar Reuzenland.

Sindsdien was het een stuk rustiger op zee. De koning had het plan om grote delen van de zee droog te leggen, en een brug te bouwen tussen de Drokelaar en Tiatira. Zo zouden de drokelaren makkelijker heen en weer kunnen reizen, en hoefden ze niet meer zo bang voor de zee te zijn. Eens in de paar weken zou tante Hogebes naar de eilandeneter gaan om met hem te praten. Tante Hogebes hield ervan om met vissen te babbelen. Ook Elwin zou wel eens met de vis willen spreken.

Op een keer ging hij met tante Hogebes naar de vulkaan achter het drokelaarbos. De draak en de vis waren blij hem te zien. De vis vertelde hem hoe hij de andere vuurvissen in Reuzenland miste. Hij woonde daar in een reusachtige vuurzee. Die zee was de vijver van reus Bikbak. Reus Bikbak had vier vijverkikkers die bijna zo groot waren als hemzelf. Zij hielden ervan om vuurvissen uit de vijver te halen om er mee over te gooien. Eens gooiden ze met de eilandeneter, maar een kikker gooide veel te hard, en de arme vis kwam in de drokelaarzee terecht. Elwin vond het een zielig verhaal. Wat een nare kikkers waren dat, zeg. De vis vertelde Elwin dat reus Bikbak zelf een vuurspuwende reus was, maar erg vriendelijk.

Elwin besloot met de vliegende schoen reus Bikbak op te zoeken. Toen Elwin daar aankwam zag Elwin de reus voor de vuurvijver zitten, wat voor Elwin de allergrootste zee was die hij ooit had gezien. De reus huilde tranen van vuur die in de zee vielen. De reuzenkikkers zaten treurig om de vijver heen. Wat hadden ze een spijt. Elwin besloot om in het grote oor van de reus te vliegen, en toen hij daar na lang vliegen was aangekomen, stapte hij uit de vliegende schoen en begon in het oor van de reus te roepen. Elwin begon het hele verhaal te vertellen waar de vuurvis terecht was gekomen, en de reus werd alsmaar blijer. Elwin had ook de twee muisjes Donderteentje en Trippelteentje meegenomen, en die begonnen luid te piepen. De reus vertelde het goede nieuws aan zijn kikkers en die waren ineens ook een stuk minder verdrietig. Alles zou gelukkig goed aflopen. En de kikkers beloofden de vissen nooit meer te plagen. Ze hadden nu hun lesje wel geleerd. De reus was zo lang boos op ze geweest, en hij was zo verdrietig al die tijd. Elwin vertelde de reus over de toverdobbelsteen, en daarmee zouden ze proberen de vis weer terug te krijgen in Reuzenland. Dat lukte goed, en al gauw plonste de vis in het water van de reuzenvijver. 'Hoera !' riepen reus Bikbak en zijn kikkers. De andere vissen waren ook zo blij hun vissenvriendje weer terug te zien. En ook de draak van de drokelaarvulkaan was blij dat alles zo goed was afgelopen.

Toen Elwin eindelijk weer eens thuis was gekomen, liet Sandra hem een paar

schilderijen zien die ze samen met Kaboutervrouwtje Framboosje had geschilderd. Het was een schilderij van de vuurzee met de vrolijke vuurspuitende vis en de reus die er lachend inzwom. Dat was een mooie herinnering voor Elwin. Ook zat daar een schilderij tussen met prinses Waterbloem, en een schilderij waarop Sandra, Kaboutervrouwtje Boterbloem en Kaboutervrouwtje Framboosje stonden. Elwin vond het prachtig en klapte in zijn handjes. Kaboutervrouwtje Boterbloem en Kaboutervrouwtje Framboosje waren inmiddels alweer naar hun huisjes toe, en de rust keerde weer een beetje terug in huisje. Kaboutervrouwtje Boterbloem had lekker gekookt en Sandra had bessenthee gemaakt voor Elwin. Even later kwamen de koning en de koningin even langs waaraan Elwin de afloop van het verhaal vertelde, en twee uilen zaten weer hoog in de boom voor huisje aan de overkant van de straat. 'We hebben weer hoog bezoek,' lachte Elwin, en ook de koning en de koningin moesten er om lachen.

Elwin was erg moe en ging op zijn bedje liggen toen de koning en de koningin weer weg waren. Ze hadden lekkere bessenthee gedronken. Sandra ging naast zijn bedje zitten op een stoeltje en hield handje vast. 'Ik ben zo blij dat je er weer bent, lieve Elwin, en dat alles zo goed is afgelopen. Ik kreeg soms wel even de kriebels toen ik hoorde over die stormen en de vermiste schepen. Maar je bent er weer, lieve Elwin. Jij komt immers altijd weer.' En Elwin viel heel langzaam in slaap. Hij was zo moe van dat spannende avontuur, en had er nog steeds een beetje buikpijn van. Maar Klaas Vaak gaf hem een mooie droom ... zo mooi. Hij had een droom over Klaas Vaak zelf. Hij liep naar een gouden tafeltje waarachter Klaas Vaak zat op een gouden stoel. En Klaas Vaak zei tegen Elwin : 'Hè gelukkig. Je bent weer terug.' En zo droomde Elwin verder, zo mooi, zo prachtig, dat hij de volgende ochtend blij wakker werd. In de verte leek het alsof hij Sandra piano hoorde spelen, en dat liedje aan het zingen was :

Elwin, Elwin, aardig en fijn. Vuurvliegjes volgen jou in een fontein. Jij houdt van alle bloemen, en de bijtjes die daar zoemen, Oh Elwin kom steeds weer.

Jij houdt van alle dieren, en jij gaat graag op reis, om dwerg en elf te helpen, en je beleeft veel avonturen, en je komt altijd op tijd, Oh Elwin met je gouden hart in zoveel mooie kleuren, om bloemen op te beuren, oh Elwin dat ben jij.

Oh, Elwin dat ben jij, jij maakt ons oh zo blij. Wanneer wij ons bang voelen, kom jij om ons te tonen, dat alles weer zal bloeien, ook na een tijd van regen, er komt weer zonneschijn.

Oh Elwin dat ben jij, jij maakt de bomen oh zo vrij, en je gouden hand van boven, doet ons weer sterk geloven, in gouden zonneschijn.

En het liedje weerklonk zo prachtig in de lucht. Het leek wel alsof Elwin omringd

was door duizenden kleine elfjes. Elwin wreef de slaap uit zijn ogen en stond op. Elwin ging in het grote bad zitten met heel veel badbubbeltjes en dacht na over de vele avonturen. Wat zou hij nu weer gaan beleven.

Hoofdstuk 13. Elwin en de Blauwe Zon.

Toen Elwin reus Bikbak zo goed had geholpen, kreeg Elwin een klein boekje van de reus als dank. Het was één van de kleinste boekjes in heel reuzenland, maar voor Elwin was het natuurlijk zo'n groot boek, dat ze het in de toverketel van de lachende tovenaar moesten verkleinen. Die toverketel stond nu midden in de kerk van Roodgouddorp, waar de tovenaar nu woonde. De drokelaardominee ging wel eens in de ketel zwemmen.

Toen Elwin met het boek thuiskwam kon Sandra wel merken dat het in de toverketel van de lachende tovenaar had gelegen. Het boek rook erg naar drop. Maar de tovenaar had ook wat drop voor Sandra meegenomen. Sandra begon te glimlachen. Er konden allerlei vreemde dingen gebeuren als je een stuk van die drop nam. Het was namelijk toverdrop. Sandra nam een hapje, en begon direct een stukje te groeien. Lachend keek ze naar beneden waar Elwin stond. Elwin was nu veel kleiner dan haar. Elwin grinnikte. Wat keek Sandra toch lief naar hem. 'Neem ook een hapje, Elwin,' zei Sandra. Maar Elwin schudde lachend met z'n hoofdje en zei : 'Nee, Sandra, het is helemaal voor jou.' Toen ze nog een hapje nam werd ze weer kleiner. Sandra legde de zak met toverdrop snel in de kast. Je kon het nooit weten met zulk vreemd drop. Misschien zouden ze het nog wel eens nodig hebben.

Elwin begon in het verkleinde boek van de reus te lezen. Buiten begon het zachtjes te regenen. Sandra rende snel naar buiten waar ze nog wasgoed had hangen. Ze legde het binnen over de verwarming heen. Daar werd het ook droog.

Elwin begon Sandra een stukje voor te lezen uit het boek van de reus. 'Luister eens, Sandra.'

Het ging over een piratenreus die in een hele hoge boom woonde. Het was een toverreus. In de nacht veranderde hij altijd in een vogel en vloog naar een blauwe zon. In de ochtend vloog hij altijd terug naar de boom, en dook in het blauwe water om een vis te worden. Aan het eind van de dag klom hij dan in de hoge boom om weer heel langzaam in een reus te veranderen.

`En weet je, Sandra, dat piraten soms een been van hout hebben ?' vroeg Elwin. Sandra knikte. Ze had veel piratenboeken gelezen, dus dat wist ze wel. 'Nou, deze reus verloor altijd eerst zijn voeten voordat hij in een vogel veranderde. Dat gebeurde dan als hij de top van de boom had bereikt. De voeten vielen dan helemaal naar beneden, terwijl de reus in een vogel begon te veranderen. 'Wat gebeurde er dan met

die reuzenvoeten,' vroeg Sandra. 'Die vielen dan altijd in het water en veranderden in schepen voor de kabouters,' zei Elwin. 'En moet je horen, Sandra. Eerst begon dan zijn onderlijf veren en vogelpoten te krijgen, en dan heel langzaam begonnen zijn armen in grote vleugels te veranderen, en dan vloog hij eerst een hele tijd gewoon met zijn reuzenhoofd, maar zodra hij bij de blauwe zon kwam, vielen eerst zijn tanden eruit en kreeg hij een snavel, en dan begon zijn gezicht heel langzaam in een vogelgezicht te veranderen, totdat hij helemaal een vogel was geworden.'

'Wat gebeurde er dan met die reuzentanden ?' vroeg Sandra. 'Die reuzentanden vielen helemaal naar beneden en werden huizen voor de kabouters,' las Elwin hardop. 'Oh, Elwin, lees alsjeblieft verder. Wat een prachtig verhaal.'

'Nou, Sandra, ik weet het nog niet zo net of dat wel zo'n prachtig verhaal is. De reus had altijd erg veel pijn als die dingen gebeurden,' zei Elwin bedroefd. 'Die reus was betoverd, staat er in het boek. Misschien wel door een boze tovenaar of een boze heks, dat staat er nog niet bij. Dat blauwe water waar hij altijd in zwom waren zijn eigen tranen, en hij moest altijd op de blauwe zon werken. De kabouters zouden graag eens met hem willen praten, maar dat kon niet, want zodra hij begon te praten begon het te donderen en te bliksemen. De kabouters waren eigenlijk best wel een beetje bang voor de reus. Oh wat hadden Elwin en Sandra een medelijden met die arme reus. Sommige kabouters wilden de reus wel helpen, maar degenen die te dicht bij hem in de buurt kwamen, veranderden in ... trifionen, een soort vliegende vissen. Die waren half vogel, half vis. Het ware dappere kabouters. Sandra schrok er een beetje van. De trifionen leefden vaak diep in zeegrotten, in grote hoge bomen, of hoog in de bergen, en konden erg gevaarlijk zijn. Trifionen konden erg groot worden, soms wel groter dan reuzen. Dan moesten ze vaak naar grotere planeten toe. Sandra bibberde een beetje op haar stoeltje. De trifionen konden verschrikkelijke geluiden maken, en als ze dicht bij een dorpje in de buurt gingen wonen, dan moest iedereen van het lawaai in een ander dorpje wonen. Sandra smeekte bijna aan Elwin om verder voor te lezen. Sandra zou zo'n boek nooit in haar eentje durven te lezen. Buiten begon het al een beetje donker te worden, en Elwin besloot de buitenlichtjes aan te doen. In de straat gingen er al een paar lantaarns aan.

'Sandra, laten we eerst even wat eten, dan gaan we na het eten verder. Het wordt al een beetje laat,' zei Elwin en klapte het boek dicht om het vervolgens in de boekenkast te schuiven. Eigenlijk was Elwin veel te bang geworden om verder te lezen. Ook omdat hij wist dat als het boek niet goed zou aflopen, hij misschien zelf daar wat aan zou moeten doen. Hij probeerde het enge boek maar snel te vergeten. Sandra begon te koken. Na een tijdje waren ze het boek al een beetje vergeten. Elwin deed de verwarming iets hoger en ging gezellig aan een tafeltje bij Sandra in de keuken zitten. 'Zullen we straks een spelletje doen, Elwin ?' vroeg Sandra. En de hele

avond deden ze spelletjes.

De volgende dag zouden ze bessenijs eten, maar midden in de nacht werd Elwin wakker en kreeg zo'n zin aan bessenijs, dat hij uit zijn bedje kroop en heel voorzichtig naar beneden sloop. In de diepvries lag veel bessenijs, en Elwin haalde er een pakketje uit. Snel maakte hij het pakketje in de keuken open en legde het in een glazen bakje. Hij haalde een zilveren lepeltje uit de la, en begon te eten. Elwin keek rond in de kamer en dacht ineens aan het boek. 'Zal ik toch nog maar een stukje lezen ?' dacht Elwin bij zichzelf. 'Ach, een klein stukje maar.'En toen Elwin het ijs op had liep hij naar het boek toe en trok het uit de kast. Elwin ging in zijn stoel zitten en stak wat drokelaargras aan in zijn pijp. 'Nou, ik zal eens kijken wat het boek verder zegt. Het is toch maar een sprookjesboek. Het zal natuurlijk niet echt zijn,' zei Elwin tegen zichzelf. 'Het is gewoon een boek, en een boek is een boek. Niets meer en niets minder. het is wel een erg spannend boek, maar spannende boeken moesten er wezen.' En Elwin zocht de bladzijde op waar hij een boekenlegger had ingelegd.

Toen Sandra die ochtend naar beneden kwam, zag ze Elwin slapen in zijn stoel, met het boek nog in zijn handen. Sandra moest er een beetje van grinniken, en toen Elwin wakker werd keek hij Sandra diep aan, en zei dat hij het hele boek had uitgelezen. Elwin zou haar gaan vertellen hoe het afliep. Sandra ging in haar stoeltje zitten. 'Sandra, ik ben bang dat ik er naartoe moet,' sprak Elwin ernstig. 'Waar naartoe ?' vroeg Sandra. 'Naar de blauwe zon,' zei Elwin. In het boek stond dat op de blauwe zon een valse Klaas Vaak woonde. Sandra schrok heel erg. En die valse Klaas Vaak had de reus betoverd en ervoor gezorgd dat iedereen die de reus wilden bevrijden ook betoverd zouden worden. Sandra kreeg de rillingen. Ze had daar nog nooit van gehoord dat er ook valse Klaas Vaken bestonden. Elwin zei dat die nare tovermijnheer net deed alsof hij Klaas Vaak was, maar hij was het natuurlijk niet. En als de reus dan 's nachts een vogel was op de blauwe zon, dan was hij een vuurvogel die voor de valse Klaas Vaak moest werken. Dan moest hij de meest nare dromen rondbezorgen. Oh, wat vond Sandra dat zielig voor de reus. Die dromen waren dan vaak zo naar dat degene die ze kreeg lag te huilen of te gillen in z'n bedje. Maar daar kon die arme reus natuurlijk niks aan doen. En als de reus dan overdags een vis was, dan kon hij diep in het water een beetje proberen te slapen, want hij was altijd zo moe van dat harde werken in de nacht. In het boek stond dat de reus graag eens wat leuke dromen wilde rondbrengen. Maar dat mocht niet van die nare tovermijnheer van de blauwe zon. 'Wat een gemene boze tovenaar,' riep Sandra.

Er waren op dat moment wat muizenvriendjes van Trippelteentje en Donderteentje bij Klaas Vaak in de Drokelaar. Ze zouden graag wel eens met Elwin op reis willen. Die muisjes heetten Goudtandje en Blauwtandje. In het boek stond dat de enige manier om veilig op de blauwe zon te komen en te kunnen zijn was om te reizen met zo'n

afgevallen reuzenvoet. Ze zouden zo'n voet moeten zoeken om een goed zonneschip te hebben. Maar waar zouden ze zo'n reuzenvoet kunnen vinden ? En als ze zo'n afgevallen reuzenvoet hadden gevonden, dan wilde Elwin het eerst naar Professor Klapwater brengen om het goed na te kijken. Misschien dat de professor eerst nog wat dingetjes in orde moest maken. Nu was Blauwtandje een echte boeken-muis. Hij had zoveel boeken gelezen dat veel muisjes dachten dat hij het wijste muisje was wat bestond. Het muisje kende het verhaal over de reus en de blauwe zon, en wist zelfs waar zo'n reuzenvoet ooit eens terecht was gekomen. Elwin luisterde aandachtig. Het muisje keek een beetje scheel, had z'n oogjes heel dicht bij elkaar en de balletjes in z'n oogjes bewogen altijd heel snel heen en weer. De oogjes van het muisje veranderden telkens van kleur, en het leek wel alsof achter de balletjes van z'n oogjes weer andere balletjes zaten die zich soms lieten zien. Elwin keek vaak naar die oogjes. Het was als de zon en de maan die telkens tevoorschijn kwamen. Het muisje zei dat er ooit eens zo'n reuzenvoet op de Noordpool terecht was gekomen, en dat de kerstman hem in z'n garage had laten brengen.

Bij de kerstman aangekomen, kwamen ze de reuzenvoet al snel te zien. Het was natuurlijk in een schip veranderd, maar je kon nog heel duidelijk zien dat het eigenlijk een reuzenvoet was. Elwin liep met de muisjes binnenin het schip. De kerstman vond het goed dat Elwin met de reuzenvoet zou gaan reizen. Maar eerst zou drokelaarprofessor Klapwater er nog even aan werken. Professor Klapwater was met Elwin en de muisjes meegekomen, en zou de vierde zijn op het schip. Ze zouden vanaf het garagedak van de kerstman vertrekken. Er was een grote lift voor voertuigen die het zonneschip naar het dak zou brengen. De kerstman had daar wel meer bijzondere voertuigen staan. In het boek stond dat als de trifionen, die betoverde vliegende vissen, oud genoeg waren ze vaak op de blauwe zon moesten werken voor de gemene tovenaar. De ouderdom had hen dan in zonnetrifionen veranderd, die ook in vuur konden leven, maar dan waren ze nog gevaarlijker dan gewone trifionen. hartje bonste in z'n keeltje. Professor Klapwater had voor alle vier zonnepakken gemaakt, zodat ze ook op de blauwe zon rond zouden kunnen lopen. Elwin had een grote bol over z'n hoofdje waardoor hij heen kon kijken. Hij zag alles in het blauw.

Blauwtandje het muisje wist wel waar die valse schurk woonde. Hij had al een hele boel boekjes over hem gelezen. Dat kwam Elwin wel goed van pas. Toen ze na lang reizen in de reuzenvoet bij de blauwe zon aankwamen, zagen ze daar een heleboel voetbalvelden staan, waarop reuzen voetbalden. Op één veld waren ijsreuzen tegen vuurreuzen aan het voetballen. Maar toen gebeurde er iets waar Elwin heel erg van schrok, en wat hij nooit meer zou vergeten. De bal veranderde ineens in het hoofd van Sandra, en hij zag dat ze hele nare dromen kreeg. Ze sliep, ze had haar oogjes dicht, maar haar gezichtje werd ineens zo bang, en er kwamen zweetdruppeltjes van

haar voorhoofdje af. Toen begon de bal te veranderen in de hoofden van andere drokelaren die ook hele nare dromen kregen. Ze draaiden wild met hun hoofdjes heen en weer. En och, wat Elwin toen zag deed hem het meeste verdriet. De bal begon langzaam te veranderen in het hoofd van de koning van de Drokelaar, en daarna de koningin. Wat een nare dromen kregen ze, zeg. En wat een nare valse Klaas Vaak was die boze tovenaar die dit deed. Op een ander veld waren moerasreuzen tegen steenreuzen aan het voetballen, en er gebeurde weer precies hetzelfde met de bal. Oh wat werd die Elwin kwaad. Hij kon zich bijna niet meer inhouden, maar ze moesten natuurlijk erg voorzichtig zijn. Professor Klapwater en de muisjes waren er ook erg van geschrokken.

In de verte stond een kasteel. Blauwtandje zei dat daar de gemene tovenaar moest wonen. Toen ze daar aankwamen zagen ze daar de tovenaar dansen met een gouden toverzaag in zijn handen. Op de grond lag een omgezaagde boom, die de goede dromenboom heette. Met de gouden toverzaag had hij ook de betoveringen gedaan. Elwin sprong uit het zonneschip en rende op de tovenaar af in zijn zonnepakje. 'Wat doe jij daar met die gevaarlijke spulletjes, mijnheer de tovenaar. Geef dat zaagje maar snel aan mij, want het is geen speelgoed,' riep Elwin. Maar de tovenaar begon te lachen. 'Jij wilt zeker ook omgetoverd worden, hè, vervelend mannetje,' riep de tovenaar terug. Er kwamen allemaal rare tuutjes uit het gouden toverzaagje. 'Kom terug, Elwin,' riep professor Klapwater. Maar het was al te laat. De tovenaar gooide het zaagje naar Elwin toe en kwam vlak naast Elwin in de muur terecht. Elwin kreeg pijn in zijn buikje en merkte dat hij in een vogel begon te veranderen. Er begonnen al veren aan hem te groeien. Toen Elwin het zaagje uit de muur probeerde te trekken, werd hij door een onzichtbare kracht weggeduwd. 'Ha, ha, ha,' riep de tovenaar, 'ík kan nog wel wat vogeltjes gebruiken.' Maar de professor pikte Elwin snel op met het zonneschip. Haastig rende Elwin op z'n tasje af, rukte de bol van zijn hoofd af, en ja hoor, gelukkig had Sandra wat van de toverdrop in z'n tasje gedaan. Vlug nam hij een hapje, en begon weer normaal te worden. Dat was op het nippertje. Blauwtandje zei dat het zaagje alleen met speciale handschoentjes gebruikt kan worden. En die had de tovenaar natuurlijk aan.

Blauwtandje zei dat het toverzaagje uit een tovertuin op de rode zon kwam. Het gouden zaagje was een doorn van een toverroos. Als je de geur van zo'n toverroos rook, dan wist je niet meer wie je was en waar je was. Ook kon je dan niets meer horen en niets meer zien. Als je zo'n toverdoorn in de grond zou stoppen, dan groeide er een sterrentrap of zonnetrap uit voort. Daarmee kon je van ster tot ster en van zon tot zon reizen. Ze besloten naar de rode zon te vliegen, om zoveel mogelijk toverdoorns te verzamelen. Ze hadden een wasknijper op hun neus gezet zodat ze in ieder geval de rozen niet konden ruiken. In het veld lagen wat gevallen rozenblaadjes die het zonneschip oppakte. Dat konden ze goed gebruiken, als ze maar goed de wasknijper op hun neus hielden. Na een tijdje hadden ze een heleboel van die toverdoorns gevonden. Ze zouden eerst van ster tot ster gaan en van zon tot zon om de doorns in de grond te planten. Zo ontstond er al snel een web van sterren en zonnen, en Elwin dacht dat Klaas Vaak dat goed zou kunnen gebruiken.

Nu was het tijd om terug te gaan naar de tovenaar. Toen ze daar aankwamen lieten ze een rozenblaadje van de tovertuin naar beneden dwarrelen. 'Ruik daar maar eens goed aan, tovenaar,' riep Elwin. En floeps, daar lag de tovenaar. Nu moesten ze snel zijn,

want ze wisten dat die betovering nooit zo lang zou duren. Elwin rende naar buiten naar de tovenaar en haalde de handschoentjes van zijn handen af, zodat hij de gouden toverdoorn kon pakken. Dit was wel de allerbijzonderste toverdoorn, en vlug groef Elwin een kuiltje in de grond waar hij de gouden toverzaag in kon leggen. Snel deed hij er zand overheen. Ineens stond er een trap voor hen gemaakt van pianotoetsen. De professor en de twee muisjes waren er nu ook bijgekomen. 'Vlug,' zei Blauwtandje tegen Elwin, 'trek nu de blauwe dansschoentjes van de tovenaar aan, dat zijn toverschoenen.' Elwin deed wat hem gezegd werd, en de schoentjes begonnen vanzelf te dansen en Elwin sprong ermee op de pianotrap. Hij sprong van boven naar beneden en weer terug, en de muziek was zo betoverend dat ze allemaal begonnen te zweven .. ook de tovenaar. 'Zet me neer,' riep de tovenaar, 'zet me neer.' Plotseling kwamen ze in een zaal waar ze de grote vogel en de vliegende vissen, de trifionen, zagen. Snel gaf Elwin hen wat van de toverdrop die Sandra had meegegeven, en ze werden snel weer normaal. De reus werd weer gewoon een reus en de trifionen werden weer de kabouters die ze waren. Wat waren ze blij, terwijl de pianotrap steeds langer werd en hen naar huis begon te brengen.

'Wat een spannend verhaal,' zei Sandra glimlachend tegen Elwin toen hij het haar allemaal vertelde. 'Waar is die tovenaar nu ?' vroeg Sandra. 'Die zweeft daar nog rond,' zei Elwin lachend. 'Ach, die betoveringen duren nooit zo lang. Hij heeft z'n lesje wel geleerd.'

'En waar is de boom van de goede dromen nu ?' vroeg Sandra. 'Oh, dat was ik vergeten te vertellen,' zei Elwin, 'die hebben we meegenomen en bij Klaas Vaak in de tuin geplant.' Sandra glimlachte weer. 'O ja, en de reus en de kabouters zullen vanaf nu vaak bij Klaas Vaak logeren om hem te helpen goede dromen te bezorgen. Daar kunnen ze al die trappen mooi voor gebruiken. De postbodes van Klaas Vaak. En we hebben wat zonne-arenden voor Klaas Vaak meegenomen die hem snel van zon naar zon kunnen brengen, en wat spinnetjes om de zonnewebben en sterrenwebben te bewaken en uit te breiden,' voegde Elwin eraan toe.

De reus kreeg een speciaal rood postbode-pak van Klaas Vaak met een rode pet natuurlijk, plus een fiets. Hij zou één van Klaas Vaaks trouwste dromenbezorgers worden.

EINDE